

Mazlum yoldaşın anısı
Yolumuzu aydınlatan
Sürekli bir meşaledir

Weşanen Serxwebun 4

**Mazlum yoldaşın anısı yolumuzu aydınlatan sürekli bir
meşaledir**

*Bu yazı PKK-MK üyesi Mazlum Doğan ve bir grup PKK savaş
esirinin Diyarbakır zindanlarında 21 Mart 1982 tarihinde katledilmeleri
ile ilgili olarak A. Dicle imzasıyla, 5 Nisan 1982’de yayınlanmış ve dağıtılmıştır.
A.Dicle*

Kuzey-batı Kürdistan’da Partimiz önderliğinde yükselen direnme mücadelesine karşı, Türk sömürgeciliğinin 1975’lerden itibaren gerçekleştirdiği katliamlarla, direnme hareketimizin önderlerinden birçoğunun yaşamına kastedilmiştir. Bunun en son örneği olarak, başta Partimizin merkez Komitesi üyesi ve kurucularından olan halkımızın en yiğit, en fedakar ve en bilinçli evlatlarından değerli komünist Mazlum Doğan olmak üzere birçok yoldaşımız; halkımızın özgülüğe, yeniden doğuşa ve bahara açılmasının sembolü olan **Newroz** gününde, aylar süren işkencelerden sonra, eşine ender rastlanan bir vahşet örneğiyle Diyarbakır zindanlarında katledilmiş bulunmaktadır.

Direnme süreci içinde ortaya çıkan bu tip olaylar, özellikle de bu olay, halkımızın ve direnme mücadelemizin içinde bulunduğu durumu kavramak, ileriye yönelik olarak devrimci mücadelenin gelişimi açısından temel teşkile etmesi, ders alınması ve üzerinde düşünülmesi gereken, bir yığın öğretici hususla doludur. Bu vesileyle; Mazlum yoldaşın büyüklüğüne, büyük geliştirici özelliğine bağlı olmamızın da bir gereği olarak direniş mücadelemizden çıkarılması gereken sonuçları daha derli toplu bir biçimde yeniden sunmak, bir yoldaşlık gereğidir. Hem sonuçlar çıkarmak, hem de bu sonuçları geleceğin engin mücadele sürecine aktarmak üzerimize düşen zorunlu bir görevidir. Lenin, “devrimciler, mücadelenin bütün zorluklarını daha başlangıçta halka tm yönleriyle anlatmak zorundadırlar” “Hiçbir kolay kaçışa, ortamı güllük gülistanlık gösteren hiçbir yaklaşıma asla itibar etmemeli, halkı bu anlamda bir hayal kırıklığına uğratmamalıdır” der. Ülkemiz Kürdistan gibi ulusal ve toplumsal gelişme yönüyle çok olumsuz gerçeklere sahip olan bir ülkenin, bu gerçekleri değiştirmek durumunda

olan devrimcileri ise, bu kurala çok daha bağılı olarak içinde bulundukları koşulların zorluklarını ve acımasızlıklarını, tüm yönleriyle kavramak ve önderlik etmek durumunda oldukları halka da izah edip, kavratmak zorundadırlar. Hem de bunu, tüm özgöl yönleriyle yapmak zorundadırlar.

Kürdistan, insanlık tarihinin genel gelişim süreci içinde, üzerinde yaşayan halkla birlikte ulusal ve toplumsal gelişimi açısından çok özgöl bir konumu yaşamaktadır. Çağımıza kadar yaşanan süreç içerisinde üzerinde uygulanan baskılar, neredeyse ülkemizin ve halkımızın varlığını tartışma götürür hale getirmiş bulunmaktaydı. Buna yol açan güçler ve bunların başında yer alan Türk burcuvazisi, genelde insanlığın, özelde de, günümüzdeki çağdaş toplumsal gelişim evrelerinde yaşadığı barbar yöntemleri, özellikle tükenen, yapacağı hiçbir şeyi kalmayan gerici sınıfların eğilimi olan işkence ve katliamı kendi sınıf önderliğinde kurumlaştırmış, sanki insanlığın, çağımızın genel toplumsal-ulusal gelişimi ile alay edercesine bunu tüm yönleriyle halkımızın üzerinde uygulamaya devam etmekte, halkımızın tüm değerlerine, onu temsil eden bireylerine karşı hunhar işkence ve katliamları istediğı anda pervasızca ve kuralsızca uygulamaktan asla çekinmemektedir. Bu konuda, duyarlı olmaktan da öteye, tüm insani yeteneklerimizi konuşturarak hiçbir yönüyle kabul edilmez, hiçbir yönüyle affedilmez ve her yönüyle büyük bir insanlık suçu olan bu vahşete, bu azgın gericiliğe karşı dikilmek artık kaçınılmazdır. Direnmenin ilk tohumları, bu zeminde atılmak zorundadır.

Tüm hakim sınıfları özellikle Mazlum yoldaşın olayında açıkça görüldüğü gibi esirlikten de öteye sürekli işkence altında olan, tüm dünya ile irtibatı koparılan bir avuç kemik ve deriden başka bir şey olmayan bu insanlara karşı, çağın ev tarihin her türlü gericiliğini arkalarına alarak saldırmaları ve bu anlamda baskı ve işkenceden ibaret olan geçlerin doruk noktasına çıkarmalarına rağmen; bu insanlara karşı işledikleri suçu gizlemeye çalışacak kadar büyük bir korku, telaş ve tükeniş içerisindeyler.

Ama onların uygulamakta olduğı bu anlamsız, çılgın ev vahşi tutum sadece birkaç kişiye uygulanmakla sınırlı kalan bir tutum değildir. Onlar, tarihsel ve çağdaş gelişimle ters düşen ve hiçbir toplumsal gelişim rolüyle izah edilmeyen bu baskı ve imha sürecini tümüyle bir halk üzerinde uygulamak, tarihteki bu yönlü uygulamalarını, günümüzde de sürdürmek istemektedirler. Onlar, insanlığın dıştaladığı ve insan olmanın hiçbir özelliğıyle bağdaşmayan yöntemlerle, hakımızın ve onun en değerli temsilcilerinin kökünü kazıyabilecekleri iddiasında bulunmaktadırlar. Bu konuda çağın en gerici, en azgın, en kanlı mihraklarıyla ittifak halinde oldukları gibi, bir yandan tarihin en gerici, en tortu, en vahşi eğilimlerini birleştirerek diğer yandan ise her türlü sahtekarlıkla kendilerini maskeleyerek, insan postunda bir kurt, kuzu postunda bir kurt çehresine bürünerek, halkımıza kaşı sinsi bir imha planını kendi önderliklerinde başarıya ulaştırmanın hesabını yapmaktadırlar. Bu gerçekler tüm açıklığıyla ortaya konulmak; Mazlum yoldaşın anısı dolayısıyla, hakın içinde bulunduğu bu vahim durumlar, tüm özgüllükleriyle sergilenmek zorundadır. Biz bu konuda sınırlı da olsa, açıklayıcı olabilirsek ve bu açıklamaları doğru bir örgütlenmeye dönüştürebilsek, kendimizi kısmen rahatlamış hissedebiliriz. Mazlum yoldaşın mensup olduğı parti, bunu yapmayı becerebilirse, kendi yapısını bu temelde daha da

pekiştirebilir ve halka bu anlayışla önderlik edebilirse ancak acılarını biraz hafifletebilir.

Bu olayların sosyal ve siyasal karakterini izah etmek, kavratmak ve altındaki derin etkenleri görmek için tarihsel yaklaşım yöntemine başvurmak gerekmektedir.

İnsanlık hayvanlıktan çıktığında bir ölçüt tanımıştır. Yenenin yenilenleri, güçlünün zayıfı parçalayarak yediği vahşet dönemine son verdiği orada, kısaca yamyamlık ortadan kaldırıldığı oranda, insan türünün gelişiminin ilk basamakları da atılmış oldu. Biraz daha yakından bakıldığında, insanların beyninin ve ruhsal yapısının, insanların birbirlerini yemesini durdurarak kadar gelişebilmesi, birbirilerinin varlığını sona erdirmesine karşı direnebilmesi, kendi canlı varlığını koruma ve bu uğurda kendini örgütlendirebilmesi durumunda bir yücelik kazandığı veya adına insan türü dediğimiz tür olarak gelişmeye başladığı görülecektir. İnsanların birbirlerini yiyerek değil, örgütlenerek, doğasının önlerine serdiğini toplayıp, değişikliğe uğratarak sağladığı gelişme hızlandıkça insan türündeki bu yamyamlık ve vahşet öğeleri de giderek silinmiştir. İnsanların yakınlaşmaları, bu duyguları aralarından tasfiye ettikleri oranda gerçekleşmiştir.

Bilindiği gibi ilk insan toplulukları olan klan ve kabileler, bu bağlarla biraraya gelmişlerdir. Bu toplulukların her ferdinin korunması, klanın, kabilenin ve aşiretin bağlı kalınması gereken en yce değeridir. Bir klan, bir kabiley ve aşiret üyesi topluluğa o kadar sağlam bağlarla bağlıdır ki vey yine genel olarak topluluk her bireyine o kadar sağlam bağlarla bağlıdır ki, bu toplulukların bireylerini imha etmek ancak tüm bu birimi, tüm bu topluluğu imha etmekle mümkündür. İnsanlar, kendi aralarında dayanışma içinde ve birlik halinde bulundukları için, hem cinselerini böylesine güçlü bir duyguyla korumakta ve bunları bir yandan yırtıcı hayvanlara bir yandan daha vahiş bir ortam içinde bulunan diğer gelişmemiş insan topluluklarına teslim etmemek için en büyük direnmeleri göstermekten çekinmemişlerdir. İnsanın insan olduğu nokta en çok burada kendini gösterir. Yani topluluk bireyine sahip çıktığı ve onu güvenilk altında tuttuğu oranda şerefli ve anlamlı bir topluluk olabilir. Ama bir topluluk kendi bireyini kolayca kaptırdığı, ardına düşmediği, onu koruyamadığı zaman da hemen dağılmakla ve eski vahşetin en geri durumlarına düşmekle karşı karşıya kalmıştır. İnsanlık türünün gelişiminin bu ilk safhası ilkel komünal dönemdir. Bundan sonra köleci dönem başlar.

Köleliğin en belirgin tanımlarından birisi, daha önce insanların birbirlerini yakaladıklarında veya farklı topluluklarla karşılaştıklarında, yenenin yenilenleri yamyamlık usulleriyle yediği döneme son vermiş olmasıdır. Kölecilik tutsak edilen insanları yenilmekten kurtarıp, en ağır koşullarda da olsa, üretime koşturmakla, insanlık tarihinde ilerici bir evreyi teşkil etmiştir. Eğer kölelik insanlık tarihinde belli bir gelişmeyi sağlamışsa, bu daha çok insan türünün, anlamısız ve onun gelişim boyutlarıyal uyuşmayan bir imhadan koruduğu, fiziki varlığını toplumsal bir geç durumuna getirdiği ve onun gelişim boyutlarıyla uyuşmayan bir imhadan korduğu, fiziki varlığını toplumsal bir güç durumuna getirdiği ve onun emeğinden yararlandığı içindir. Köleliği insanlık tarihinde katlanılması gereken bir rejim kılan en belrigin özelliklerinden biri budur. Bu sistemin. Geliştiği yerlerde insanlar hiç olmazsa canlı varlığını koruma açısından bir güvenliğe sahip olmuşlardır. En zor koşullarda da çalıştırılırsalar bu anlamda bir hayat garantisi sağlanmıştır. Bu sisteme insanlığın katlanmasının en büyük nedenlerinden birisi de budur. Yoksa bu kadar geri bir

sömürüye insanlar başka bir biçimde katlanmazlardı. Vahşet dönemini yaşayan insanlık, hayvanlık aleminden kalma kurallarla birbirlerinin varlıklarına kastederken, kölelik, bu biçimde kastedilme dönemine son vermiştir. Aslında bu durum insanın gelişiminde dev bir merteye sayılmalıdır. Şüphesiz vahşet döneminden kalma insanların birbirlerinin fiziki varlıklarını sona erdirerek imha etme izlerine çoğunlukla rastalanmakta ve henüz bu konuda önemli kalıntılar bulunmaktadır. Ama insan türünün de artık kendi toplumsal gelişme kurallarını, özellikle kendilerini hayvanlardan ayıran toplumsal gelişme kurallarını bu sistem altında yetkinleştirdikleri de bir o kadar gerçektir. Bu iki eğilim birbiriyle savaştığı oranda, insan türü açısından bir gelişme olmuştur. Bunu, hem insanın üretken bir varlık haline gelmesi, hem de, insanın bir tür olarak gelişimi, özellikle beyinsel ve ruhsal gelişimi zorunlu kılmıştır. Çünkü insan varlığı artık yamyamlık usulüne göre imhayı kabul etmeyecek kadar yüelmiştir. İnsan zoraik çalışmaya sevkedilbilinir. Kendisini yaşatabilecek kadar ürün verdikten sonra, elindeki tüm değerler alınabilinir. Ve insan belli ölçüde buna katlanabilir. Ama onun canlı varlığına kastedilmek istendiğinde buna karşı her yerde sonuna dek bir direnme içinde girmiştir. Çünkü insan türü, bunu genel gelişim seviyesine uygun bulmamış, bu nedenle de bir hayvandan farklı olarak, buna karşı direnişini örgütlemiş, toplumsal örgütlenişini geliştirip, direnmenin her türlü yol ve yentemlerini kullanarak, varlığını sürekli kılmaya çalışmıştır.

Sınıflı toplumun bu ilk evresinde cana kast eylemi daha çok vahşet döneminin bir kalıntısı iken, sınıfsal gelişme içinde bu kez de köleci toplumun egemen sınıflarının temsilileri tarafından geliştirilmeye başlandığı görülmüştür. Sınıflı toplumun daha bu ilk evresinde vahşetten kalma bu eğilimi temsil eden köleci sınıfın, yeni bir toplumsal biçimleniş gerçekleştirmenin ve üretim güçlerini geliştirmenin önünde bir engel haline gelmesiyle, yani topyumsal gelişmeye birşey verememesi, tarihsel rolünü sona erdirmiş olmasıyla, insanlık toplumu içinde gereksizleşerek anlamsızlaşmış ve bunun sonucu olarak da işkence ve imha aracına başvurarak çılgınca eylemler geliştirmiştir.

Özellikle köleci Roma'nın son dönemlerinde, yani köleciliğin dünya çapında bir sistem olarak tasfiye edilmek durumunda olduğu, bunun yerine daha ileri bir üretim biçiminin gelişmeye başladığı bir dönemde, köleci sınıfın en azgın temsilcilerinden Neron'un ve benzerlerinin insanları meydanlarda diri diri yaktıkları; yaygın bir biçimde diri diri vahşi hayvanlara yem ettirdikleri sık sık görülmüştür. Bunun sınıfsal temeli şudur: Artık köleci sınıf, topluma birşey veremediği, tersine toplumsal gelişme önünde tam bir engel haline geldiği için toplumsal gelişmeyi durdurarak insanlığın gelişmesini işkence, katliam ve benzeri vahşi yöntemlerle bastırmaya çalışmıştır. İnsanlık bu sınıfın şahsında tekrar bir vahşet ortamına itilme tehlikesiyle karşı karşıya gelmiştir. Toplumsal gelişmenin bu tür duraklarında, bu sınıfların tavrı aynen vahşet dönemindeki insanların yamyamlık tavrına benzemektedir. Bunun da anlamı yine toplumsal gelişmenin onları aştığı, anlamsız kıldığı, varlıklarını her yönüyle inkar ettiği bir dönemde, toplumsal gelişmeyi kendi sınıfsal gelişmeleri için engel olarak gören bu sınıfların, bu tip vahşet örneklerini yaygın olarak gerçekleştirmiş olduğudur. Bu noktada, egemen sınıfın azgın temsilcilerinin çıkarlarının ancak bir devrimle aşılabileceğini saptayan insanlığın devrimci güçleri bu amansız gericiliğe karşı bir isyan çıkarma zorunluluğunu kavramış, o dönemde köleler bu zulme düşünü tırnağına takarak en ilkel ve en örgütsüz durumda da olsalar, her türlü isyancı yeteneklerini

konuşturup direnişlerini sonuna kadar sürdürmüşlerdir. Özellikle köleci Roma'da insanların birbirlerinin canına yamyamlar gibi kullanılması, birbirlerine yem ettirilmesi, Spartaküs'ün kendisinin de hemcinslerini yamyamlar gibi doğramaya itilmesi karşısında Spartaküs'ün önderliğinde ezilen sınıfın, egemen sınıfın bu azgın gericiğine karşı böylesine soylu bir isyana teşebbüs etmesi bunun en somut bir örneğidir. Kölelik gibi sınıfsal gelişmenin en alt duraklarında güç ve örgütlenme yönünden, en az gelişmiş bir dönemi yaşayan bu insanların, Spartaküs'un şahsında böylesine bir direnmeyi göstermeleri, insanlığın yamyamlığa ve bu azgın vahşete karşı şerefli bir varlık olmasından ve gerektiğinde, beynini ve ruhunu kullanarak direnmek gibi yüce bir eylemi gösterecek kadar soylu bir yaratık olmasından ileri gelmektedir.

Yine bu temelde köleciliğin yerini alan feodalizm, köleciliğin yerini alan feodalizm, köleciliğin bu akıl almaz çılgınlıklarına son verdiği oranda insanlığın gelişimi evresinde bir merteye teşkil etmiştir. İslamlık dini de, kız çocuklarının diri toprağa gömülmeekten çekinilmediği, insan hayatına çok ucuzca kastedildiği bir ortamda otaya çıkmış ve Muhammed'in kendisi de en çok bu eylemlere karşı çıktığı oranda büyük itibar toplamış, büyük bir ahlaki sima olmuştur. Onun ilerici ve haklı eyleminin en önemli nedenlerinden birisinin bu olduğu bilinen bir gerçektir. Muhammed insan yaşamına böylesine kastedilmeyi kabul etmediği ve bunu sona erdirmek için bir direnmeyi başlatabildiği için bir yücelik kazanmıştır. Bu daha da genelleştirilirse; feodalizm, köleliğin ister sınıf eğilimlerinden kaynaklanmış olsun, ister vahşet döneminden kalmış olsun, işkencenin dozajını katliama varmayı engellediği, insanların gelişimi için bunu tavsiye ettiği oranda, tasvip görmüş ve insanlar, soylarına yaraşır bir biçimde buna özelmel sahip çıkarak, köleliğin bu daha yumuşatılmış biçimlerine katlanmışlardır. Diğer bir deyişle, uygarlık tarihinin gelişim süreci içinde eğer feodelizmin ileri bir yeri varsa o da; köleliğin ev vahşet döneminin insan bilincinin ve ruhsal gelişmesinin o dönemde kabul edilebilecek biçimlerini egemen kılmasındadır. Bu, ilerici vasfı sistemin birçok yönden olduğu gibi bir de insan türünün canlı varlığın daha bir güvenliğe kavuştuğu, bunun için daha gelişmiş kuralları ortaya koyduğu, insan hayatına ev toplulukların yaşamına ucuzca kastedilmesine karşı daha yetkin kanunların ve bunların uygulayıcılarını ortaya çıkışını başardığı oranda sahip olduğu bir vasıftır.

Kölecilikte olduğu gibi bu dönemde de geliytilen birçok kanun, insanın can güvenliğinin sağlanmasını güvence altına almış ve özellikle genel gelişim rotası içindeki insanların yaşamına kastetmeyi yasaklamıştır. Devrim i sınıf ev onun temsilcilerinin eylemi genel gelişmeyi engelleyen oluşumların ezilmesi, vahşi ve gerici sınıf eğilimlerinin insanlığa zorla kabul ettirilmesi karşısında, direnmesi oranında meşrulaşp haklı bir temele kavuşmuştur. Artık kendilerine karşı işlenen vahşete ve gerici sınıf eğilimlerinin cana kasteden eylemlerine karşı direnmek, direnmeyle bunları toplum yaşamından uzaklaştırmak, insanlığın en soylu eylemlerinden birisi haline gelmiştir. Özellikle, gerici sınıfın temsilcilerinin en sert cezalarla imha edildikleri anlar, insanlığın bayram ilan ettikleri anlar olmuştur. Halkların yaşamına ve gelişmelerine kasteden bu azgın güçler, bir yerde tasfiye edilmişler veya herhangi bir halk, bu güçleri kendi içinden atabilmişse, genellikle bu yıllar bayram, özgürlük yılları olarak kutlanır. İnsanlığın ve halkların tarihindeki en soylu destanlar böyle zamanlarda yapılmıştır. Direnme ve direnmeyi zafere ulaştırma anlarında, bunu gerçekleştiren

halklarda, böylesine efsanevi anlatımlar sık sık ortaya çıkmakta ve halkların yüzyıllarca süren tarihlerinde bu efsaneler, sürekli gelişen bir iz bırakmaktadırlar. Aynı zamanda bu şu anlama da gelir: Halklar kendi varlıklarına kasteden, vahşi ve zalim güçleri yendikleri oranda gelişebildiklerini, gelişmelerini buna borçlu olduklarını çok iyi bilmektedirler.

Gerek köleciliğin, gerek feodalizmin bağrında yaşayan halklar bu azgınlara karşı geliştirdikleri direnmeleri, hep çeşitli dinlerin doğuşu, büyük insanların ortaya çıkışı ve yine bunları yüceltmeleri biçiminde sergilemişlerdir. Bizim halkımız tarihinde de Kawa'nın, insan iyici zalim Dehak'a karşı ayaklanması, yine buna benzer insanların beyinlerini yemekle uğraşan bir Nemrut'a karşı İbrahim Peygamberin direnişi sürekli yüceltilen efsanevi olaylardır. Görülmektedir ki, böyle alanlarda halklar, zalim sınıfın temsilcilerine ve vahşi toplulukların saldırılarına karşı direnebildikleri, bu direnmelerini zafere dönüştürebildikleri oranda, büyük bir düşünme kabiliyeti ve büyük bir moral gücüne ulaşmakta ve bunun sonucu olarak kültürel ve manevi gelişmede üstün bir konuma kavuşmaktadırlar. Bu duygudan yoksun olan halkların ise, en kötü tutsaklıklar altında kurtuluşu veya bu halali güçte aradıkları, bu nedenle de geriledikleri, normal gelişmeye ayak uyduramadıkları görülmektedir. En büyük ve en kahraman insanlar her zaman tarihsel gelişmenin en hızlı alanlarında şekillenmişlerdir. Halkların isyan ve zalimleri ne pahasına olursa olsun başlarından atma duygu ve düşüncelerine tercüman oldukları, onlara yok gösterdikleri ortaya çıktığı, bunların kimi yerde peygamber, kimi yerde bilim adamı, kimi yerde in adamı, kimi erde filozof, kimi yerde büyük bir komutan, kimi yerde ise büyük bir devlet adamı biçiminde belirledikleri tarihsel bir gerçektir.

Kapitalist üretim biçimi de yine aslında can, mal ve namus güvenliğini kendisine bayrak edinerek ortaya çıkmıştır. Yani, daha önceki sınıflı toplumların insan varlığını, özelliklerini alçaltan, geliştirmeyen daha da gerileten yanlarına karşılık kapitalizm, insan varlığını her alanda yücelterek yükselttiği oranda insan toplumunun yaşamına meşru bir sistem olarak girmiş ve kendisini kabul ettirmiştir. Kapitalist üretim biçiminin, üretim güçlerini dah hızlı geliştirmesi yanında bir de insan türünün buy yönüyle gelişmesini de sağladığı, daha ilkel toplumsal düzenlerde yaşayan insanların can varlıklarını daha güvenli, daha gelişmiş kurallara bağladığı, onların aile haklarını, mal varlıklarını daha bir güvenceli kıldığı, sömürülen insanları serfliği-köleliğe nazaran daha yumuşatılmış bir sömürü ortamına kavuşturabildiği oranda kendisini insanlığa benimsetebilmiş, kendi meşruiyetini böyle kabul ettirebilmiştir. İnsanlığın büyük bir kısmı, bu sistem içine çekilebilmişse bunun bir nedeni de budur. Kapitalizmin çeşitli zoraki ve aldatıcı yanlarının yanında bir de bu yanı, yani genelde insanlığın gelişimi için ilerici bir yanı da vardır.

Kapitalizm yalnız bireyin haklarını değil, birçok halkın yaşamını da daha ileri götürmüştür. Birçok halkın, ulus haline gelmesi için gerekli toplumsal ve ekonomik örgütlenmesini, kültür ve dil gelişmesini sağlamış, onları gelişmiş bir ekonomiye kavuşturmuştur. Kapitalizmin bir sistem olarak geliştiği tüm halklarda, ulusal haklar; yani ulus olarak varolma, gelişme ve kendi kaderini tayin etme hakları da gelişmiştir. Bu yanı zamanda daha ileri bir toplumsal ve millîşekillenme ve dönüşüm anlamına gelmektedir. Halkların kapitalizmi meşru bir sistem olarak görmelerinin böylesine derin bir nedeni vardır.

Ancak bu sistem gerek sınıflı toplumun son evresini teşkil etmesi, ve gerekse sınıfsız topluma dönüşüm önünde engel olmasından ötürü belli bir gelişme döneminden sonra gericileşmeye başladı. İnsanlık tarihinin en vahşi uygulamalarından biri işte bu gerileme döneminde ortaya çıktı.

Kapitalizmin en son veresi olan emperyalizm koşullarında, en gerici sınıfın temsilcileri, baskı sistemlerini, bir siyasal egemenlik biçimi olan faşizmle, geliştirdiler. Tarihsel süreç içerisinde bu dönem daha iyi değerlendirilirse görülecektir ki, insanlığın sınıfsız topluma duyduğu büyük özlemin karşısına dikilmesi, bu sınıfı en gerici, en vahşi, en katliamcı sınıflardan birisi haline getirmiş, egemenlik araçları olan devlet güçleri vasıtasıyla eşine ender rastlanan bir imhacılığı gerçekleştirmişlerdir. Bu sınıf büyük bir tükeniş içinde olduğu için, insanlığın genel gelişimi önünde büyük bir engel haline gelmiştir. İnsanlık artık normal gelişim kurallarıyla ilerletilememekte, bu sınıf, varlığıyla bizzat, bu gelişim önündeki en büyük engeli oluşturmaktadır. Artık tümüyle parazitleşen, bu kesim, kendi yaşamını, direnişçi öğelerin çok barbar bir katliamdan geçirilmesinde görmektedir. Kapitalizmin bu en azgın temsilcileri, anlamsızlaşan, gereksizleşen sınıf varlıklarını sürdürebilmek için insanlığa, içinden çıktığı ilk vahşet dönemine benzer bir dönemi yaşatmaktan asla çekinmemişlerdir. Zaten başka birşey yapma güçleri de yoktur. Elllerinde tuttıkları büyük sermayeyi korumalarının ve insanar üzerindeki hakimiyetlerini devam ettirmelerinin bir yolu da, insanlığın yüzyıllardan beri büyük emeklerle elde ettiği kazanımları, yönetimleri altındaki en gelişmiş tahrip araçlarıyla dağıtıp, parçalamaktır. İnsanlık onların gözünde; üzerinde her türlü oyun oynanarak idare edilmesi gereken bir sürü durumundadır.

Böyle bir sınıfın ortaya çıkmasıyla, bu sınıfın gelişim eğilimlerini tespit ederek ortaya çıkaran Markesizm-Leninizm gib bir bilim de doğdu. Bu bilimi hayata geçirmek için büyük devrimciler ortaya çıktı ve bu anlaşılmaz azgın zora karşı halkların zoru sistemleştirildi. Halkların öz çıkarları doğrultusunda düşüncelerini sistemleştirmeleri, yine bu doğrultudaki eylemlerini sistemleştirmelerine de yol açtı. Bu azgın gerici zora karşı halkların devrimci zoru gündeme geldi. Halklar insanlık tarihinde en somut ifadesini, faşizmed bulan bu tehlikeye karşı en geniş, en yüce direnme dönemine girdiler. En gelişkin direnme örgütleri, en güçlü liderler bu dönemde ortaya çıktı; ve halklar en şanlı zaferlerini yine bu dönemde gerçekleştirdiler. Bu, bir tesadüf değildir. İnsanlığın başına bela olan kapitalist-emperyalist sistem ve onun en zorba yönetim biçimlerinden faşizm; halklarda böylesine soylu bir isyan ve bu isyana yol gösteren Marksizm _Leninizm gibi soylu bir düşünce sistemine yol açmıştır. Halkların çıkarlarına en uygun proletarya partilerinin halk cephelerinin, halk ordularının bu dönemde en anlamlı, en kalıcı ve en güçlü gelişmelerini sağlayabilmeleri tesadüf değildir. Yine en güçlü zaferlere bu dönemde ulaşılması tesadüf değildir. İnsanlık kendi toplumsal ve ulusal gelişmelerine bu kadar ters düşen bu sınıfın azgın temsilcilerine karşı, tüm yeteneklerini konuşturarak düşüncede ve eylemde kendisini azamiye çıkartarak, gerçek özgürlüğün ilk adımlarını atmaktan asla çekinmemişlerdir.

Sosyalizmin bir anlamı da budur. Yani sosyalizm, vahşetin, nsani imha yöntemlerinin son bulduğu, kısaca barışın hükümranlığının sağlandığı yüce bir sistemdir de. Artık insanın saygı gösterilmesi greken en belli başlı varlık olduğu ve bunun sağlanması için en gelişmiş kurallar oluşturduğu, kural geliştirmekten de öteye

yaşamın ta kendisi haline gelen bir eğilimin adıdır sosyalizm. Sosyalizm aynı zamanda vahşete, barbarlığa, katliama devrimci savaşımla son verme eylemi olduğu gibi, bu temelde, insanların ezleden beri aradıkları ebedi barışın, dayanışma ve yakınlaşmanın başladığı ve geliştiği bir evredir. Daha gelişiminin ilk duraklarından insan ruhunun ve bilincinin kendi türünün onuruna bir türlü kabul ettiremeyip, karşısında direndiği katliamlara karşı öfke ve kin, meyvelerini sosyalizmde vermiştir. Böylece insan, sancılı, acı, işkence ve katliamla dolu olan ve ne hafsalasına sığdırabildiği, ne de ruhuna kabul ettirebildiği bu karanlık dönemi artık aşmıştır. Kendi önüne; soyuna yaraşır bir tarzda çözebileceği yeni görevler koymuş, ortaya çıkan çelişkeleri kendi soy özelliklerine uygun olarak daha az sancılı, daha az baskıyla çezebileceği bir ortama girmiştir. Bu anlamda insanlık, üst evrede yeniden yaratılma olayına tanık olmuş, hayvanlıkla arasına uzak bir mesafe koymuştur.

Bu çok geniş belirlemeler ışığında kendi halkımızın tarihsel ve güncel yaşamına bir göz atarsak, halkımız diğer birçok halktan daha fazla olarak, hem tarihinde ve hemde günümüzde, gerici zorba ve ulusal imhacı yöntemlerin baskılarına maruz kalmıştır. Gerek Dehak, gerekse Nemrut, halkımızın kendisini bir halk haline getirmesine engel teşkil eden, köleci despotlara karşı verdiği direnme süreci içinde , belirginleşen tiplerdir. Zulmün azgın temsilcilerine verilen adlardır Dehak'lar ve Nemrut'lar.

Halkımız bilindiği gibi daha m.ö. 1000 yıllarında kendini doğuşa hazırlamakta, ilkel komünal topluluklardan bir halk haline gelebilmenin sancılarını çekmekteydi. Ama karşısında, o dönemin en azgın temsilcileri olan köleci despot imparatorluklar vardı ve onların imhacı siyasetlerini her an ensesinde duymaktaydı. İşte devrimci Kawa, özgürlüğün, yeniden doğuşun sembolü olan bu isim, daha çok böyle bir dönemde, bu despotlara karşı direnmede sembolleşen, efsaneleşen bir isimdir ve bunun sadece sembolik bir anlamı vardır. Böyle bir efsanenin altında yatan gerçek ise, halkın direnmesi bu direnmenin sayısız başarıları ve zaferleridir. Bunun bugünkü anlamı ise, Dehak diye sembolize edilen zalimlerin yokedici eylemlerine son verilmesi, Newroz'da yeni bir doğuşun gerçekleştirilmesidir. İşte Newroz ve bunun efsanevu ismi Kawa'nın anlamı budur. Yani yeniye, bahara, özgürlüğe ve bağımsızlığa açılmanın; kısaca, birçok halkta olduğu gibi Kürdistan halkının da insan türünün geneldeki gelişimini, kendi halk değerlerinde, milli geleneklerinde, milli yaşantısında gerçekleştirmesinin adıdır. Bugün lanet yağdırılan bu Nemrutların ve zalim Dehakların takipçileri olduğu gibi Kawaların takipçisi olan birçok soylu milli direnme kahramanları da vardır. Bunlar, bu geleneğin devam ettiricileridirler. Halkın canlı bilincinde birçok geleneğinde, masalında ve hikayesinde bunun sayısız örnekleri vardır.

Halkımız, daha köleci toplumun ilk evresinden günümüze kadar, birçok zalim, istilacı ve imhacı gücün baskısı altında inim inim inletilmiştir. Halkımız, tarihin tanıdığı en güçlü despotlardan ve köleciliğin en belirgin temsilcilerinden birisi olan Asur imparatorlarının, Asur Nemrut'larının baskılarını yüzyıllarca yaşamasının yanında, en azgın köleci sistemlerden birisi olan Pers'lerin Baskılarını da yine yüzyıllarca yaşamışlardır. İskender gibi büyük köleci istilacının egemenliği altında kalmış, köleci Roma'nın en gerici dönemlerinde, en azgın komutanlarının işgali, istila ve katliamlarının bağrında yaşamış, köleci gericilikle feodal toplumu içiçe yaşayan Sasanileri'in boyunduruğunda kalmışlardır. İslam feodalizminin istilacı, imhacı

karakterini en çok bu halk kendi milli ve özgür gelişmesinden yoksun bırakılan, tüm bu güzlerin yüzyıllar süren işgal, istila ve imha siyasetlerini yaşamış bir halk olmasına rağmen yine de ayakta kalabilmiştir. Ama nasıl?

Özellikle Osmanlı feodal sultanlarının egemenliğine girinceye kadar, tarihin bu yüklü, ağır ve sancılı sürecini yaşayan halkımız yeni gücün egemenliği altına; maruz bırakıldığı yokedici baskıların ve imhacı seferlerin verdiği yorgunlukla girmiştir. Halkımızın çağımıza ulaşmasını engelleyen en gerici güçlerinden birisi olan Osmanlı imparatorluğu, daha sonra mirasını bugünkü Türk burjuvazisine devretmiştir. Bu egemenlik de günümüzde her türlü gericiliği arkasına alarak, tarihte halkımız üzerinde uygulanan her türlü imhacı ve istilacı özelliği, en sinsi, en alçak ve en zalim yöntemlerle birleştirerek, halkımızın varlığına son vermeye çalışmaktadır.

Kendi direnmemiz açısından bazı sonuçlar çıkarabilmek için, bu sınıfın siyasetinin tarihsel dayanaklarını daha yakından görmek gerekir. Bu yapılmadan Türk burjuvazisinin halkımız üzerine bugün uygulamakta olduğu imha siyasetini anlamak ve bundan gerekli tarihsel ve siyasal sonuçları çıkarmak mümkün değildir.

Türk hakim sınıflarının tarihi süreç içerisinde, ortaya çıkışları ve biçimlenişleri, özellikle feodal egemenlik dönemiyle birlikte ilerici bir sisteme karşı gerici bir sistemi yaşatmak, halklar üzerinde işgal, istila, gasp, talan ve soygun gerçekleştirmek, içte ise demokratik en ufak bir gelişmeye izin vermeme gibi oldukça gerici bir özellik arz etmektedir.

Bunun tarihi gelişim içerisinde ortaya koymak yaşanan olayın tarihsel anlamını kavramak için vazgeçilmez bir öneme sahiptir.

Türk hakim sınıflarının egemenlik sisteminin, diğer deyişle zor sisteminin ortaya çıkışının ilginç bir durumu vardır. Türk topluluklarının, Orta Asya'dan, ilkel komünal toplumun üst (barbarlık) aşamasında iken batıya doğru bir yayılma sürecine girdikleri, Oğuz boyları biçimindeki yayılma sonucu İran, Irak ve Anadolu'da feodal üretim biçiminin en olgun dönemini yaşayan halklarla karşı karşıya geldiklerini bilmektedir. Açıktır ki barbarlığın üst aşaması feodalizmin olgunluk aşamasına göre çok geri bir toplumsal biçimleniştir.

Türk hakim sınıflarının egemenlik sisteminin, diğer deyişle zor sisteminin ortaya çıkışının ilginç bir durumu vardır. Türk topluluklarının, Orta Asya'dan, ilkel komünal toplumun üst (barbarlık) aşamasında iken batıya doğru bir yayılma sürecine girdikleri, Oğuz boyları biçimindeki yayılma sonucu İran, Irak ve Anadolu'da feodal üretim biçiminin en olgun dönemini yaşayan halklarla karşı karşıya geldikleri bilinmektedir. Açıktır ki barbarlığın üst aşaması feodalizmin olgunluk aşamasına göre çok geri bir toplumsal biçimleniştir.

Barbarlık ve vahşetten kalma bir yığın özelliği bağrında taşıyan, çapulculuğu, talanı, gaspı bir üretim biçimi olarak muhafaza eden bir sistemin adıdır. Batıya doğru yayıldıklarında bu aşamada olan Türk boylarının aksine Orta-doğu halkları m.s.10. yüzyıllarda islam feodalizmi temelinde gelişimlerinin en olgun aşamasında bulunmaktaydılar. Feodalizm, en olgun biçimini o dönemde bu halkların bünyesinde geliştirmekteydi. Feodalizm halkları yerleşik ve daha uygar bir yaşama iterken, barbarlık, özellikle toprakta tutunamama, coğrafya ve nüfus koşullarının yerleşik bir yaşantıya geçiş için uygun olmadığı durumlarda, bu durum dönemin baskıcı ve talancı özellikleri ile de birleşince ilkel topluluklara büyük bir akıncı özellik kazandırmıştır.

Türk boylarının kendilerine hakim olan bu özelliklerle İran'ı nasıl yağmalayıp istila ettikleri, Irak'a nasıl girdikleri, burada ne tip talanlar gerçekleştirdikleri, yine Kürdistan'a ve Anadolu'ya nasıl girip, istila ettikleri, uzun bir tarihsel incelemek konusudur. Ancak biz konumuz açısından yine de şu belirlemeyi yapabiliriz. Türk boylarının Ortadoğu'ya akınları ile ortaya çıkan durum, toplumsal gelişmenin alt basamaklarında bulunan istilacı bir topluluk ile, feodalizm gibi gelişmiş bir toplumun olgunluk aşamasını yaşayan halkların karşı karşıya gelmesi ve barbar bir topluluk ile uygar bir toplum biçiminin çatışmasıdır. Türk boylarının önde gelen şefleri topluluklarını sefere kaldırıp, saldırıya yöneltirken, karşılarında böylesine gelişmiş bir uygarlık bulmuşlardır. Bu durumda yapacakları iki şey kalmıştır. Birincisi, güçlü saldırı seferleriyle vurmak, dağıtmak, gasp ve talan etmek; ikincisi, bu alanda başarılı olduktan yani artık gasp ve talanla elde edilecek şeyler azaldıktan ve imhaya varılacak sonuçlara varıldıktan sonra bu gelişmiş topluma uymak ve feodal toplumun temsilcileri haline gelmektir. Ama böyle temsilciler haline gelinceye kadar işgal, istila ve talan uygulamalarına aralıksız devam eden barbar Türk boyları, bu süreci yaşayan birçok halkı büyük yıkımlarla karşı karşıya bırakmışlardır. Açıkça anlaşılacağı gibi Türk boylarının başındakiler, ileri toplumsal bir biçimleniş değil, çok geri bir yapıyı temsil etmek, daha da ötesi gelişmiş toplumsal biçimlenişe karşı başkaldırarak onu işgal, istila ve imha ile yoketmek istemektedirler.

Toplumun barbarlık evresindeki örgütlenişinin bir ürünü olan ve bu temelden yola çıkan bu böyles, feodal toplumla savaşa savaşa, bu toplumdan gasp ve talan gerçekleştire gerçekleştire, tamamladıkları oranda feodalizmin hizmetine girmiş, bu kez de karşımıza, feodal sultanlar, feodal beyler olarak, çıkmışlardır. Diğer bir deyişle barbar toplumlara özgü uygulamaların sonuna dek vardırıktan sonra bu toplumun temsilcileri artık, diğer birçok toplumda görüldüğü gibi yenenlerin yenildiği, eski toplumsal biçimlenişin daha üst evredeki toplumsal biçimleniş içinde eridiği bir süreci yaşamış bu kez de karşımıza sultanlar ve atabeyler biçimleniş içinde eridiği bir süreci yaşamış, bu kez de karşımıza sultanlar ve atabeyler biçiminde çıkarak feodal toplumu büyük bir sertlikle sürdürmüşlerdir. Bunlar, Kürdistan dahil olmak üzere birçok toplum üzerinde, Artukoğulları, Karakoyunlular, Akkoyunlular, Safeviler ve çeşitli atabeylikler biçimindeki bu feodal egemenlik ve baskıyı alabildiğine geliştirmişlerdir. Bunu 10. yüzyıldan 15. yüzyıla kadar yoğun bir çatışma içinde gerçekleştiren Türk beylikleri Anadolu'ya yerleşmenin ve yoğunlaşmanın bir sonucu olarak, yoksul Türkmen kesiminden ayrışmalarıyla birlikte onlar üzerinde de amansız bir sınıf baskısı kurmuş ve bu temelde giderek katliamlar bile gerçekleştirmişlerdir. Onların gözünde dünün istila sürüleri olan Türkmenler, artık yok edilmeleri gereken hayvan sürülerine dönüşmüştür.

Barbar Türk beyliklerinin bir yandan yabancı halklara, bir yandan da kendi halklarına karşı bütün bunları yaptığı ve bu temelde feodal imparatorluğu yalnız Orta Doğu'ya değil, tüm Avrupa'ya taşırmaya çalıştığı, 15 yüzyıla gelindiğinde ileri bir üretim biçimi olan kaptilazim şekillenmekteydi. Başında dünün istilacıları ve barbarları Osmanlı sultanlarının bulunduğu feodal gericilik, o günün en gelişmiş ve ilerici uygarlığı olan kapitalizme karşı, gelişmiş olgun feodal toplum karşısında Selçuklu Oğuz boylarının daha önce oynadıkları imhacı rolü oynar kduruma gelmiş, halkları feodal baskı altında inim inim inleterek gelişen uygarlığa karşı savaşıyor, yeni

gericiliğin temelini oluşturmuşlardır. 15. yüzyıldan 19. ve 20. yüzyıla kadar süren büyük bir gericilik olayı olarak Osmanlı imparatorluğunun tanımı budur.

Feodalizmin bu temsilcileri; ileri kapitalizme karşı gerici savaşimleri, devraldıkları gerici gelenekler temelinde feodal örgütlenişi bir savaş aracına dönüştürmeleri, askeri-feodal temelde yeniçerilik ve sipahilik biçiminde daha da geliştirip, toplumu boydan boya bir askeri ocağa dönüştürmeleri ve bunları halklar üzeri9de azgın bir sefer süreci içine sokarak, böylece askeri merkezi feodaliteyi yaşatmak istemeleri nedenleriyle daha 15. yüzyıldan itibaren birçok halkın tarihsel gelişmesi önünde engel haline gelmişlerdir. Osmanlı sultanları, Anadolu'da balkanlar'da ve Ortadoğu'da birçok halkın gelişimini bu şekilden engellemiş bir çoğunu da yine bu yolla imha etmişlerdir. 15. yüzyıla kadar barbarlığı temsil eden Türk beyliklerinin istila, imha mirasına konan Osmanlı sultanları, feodal toplumu yeniden örgüleyişlerinin verdiği bir güçle, bu istila ve işgallerini daha da kalıcılaştırmış ve sistemleştirmişlerdir. 16. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar bunu sürekli geliştiren Türk egemen sınıfları, yeni gelişmelere karşı varlıklarını bu temelde sürdürmeye çalışmışlardır.

Türk burjuvazisinin devraldığı miras, işte böyle bir mirsadır. Yüzyıllar boyu gerici amaçlar peşinde koşan kendi halkına ve başka halklara kan ağlatan gaspla ve talanla yaşayan, toplumsal gelişme açısından insanlık tarihine katkıda bulunması şurda kalsın buna vahşet ve katliamlarla karşı duran egemen sınıfın ve onun siyasal aygıtının bıraktığı miras üzerinde biçimlendirilen Türkiye Cumhuriyeti de böylesine gerici bir alettir. Çünkü Türk burjuvazisinin egemenlik sistemi; imparatorluğun tutsak ettiği halkları bsakı altında tutan Osanlı devlet cihazına sahip çıkma, ona kendi sınıf eğilimini hakim kılarak daha da geliştirme, dışarda, emperyalizm sürecine giren Batı kapitalizminin bir uzantısı olma temelinde gerçekleşmiştir. Dolayısıyla bu egemenlik sistemi, daha doğar doğmaz, gündemine halklara karşı katliam uygulamayı almış ve bunu gerçekleştirmekten asla sakınmamıştır. Türk burjuvazisi daha egemenliğe yükseldiği ilk yıllarda, bir yandan Balkan halklarına, diğer yandan da Kürt ve Ermeni halklarına karşı yoğun ve vahşi bir katliam gerçekleştirdi. Oluk oluk kan akıtan Türk burjuvazisi, bu katliamlar sonucu başta Rum ve Ermeni halkları olmak üzere, Anadolu daki birçok hakı tümüyle yok etti. Balkanlarda yüzbinlerce Yunan, Sırp ve Bulgar insanı kadavaralar gibi doğrandı.

Kürdistan üzerinde yüzyıllardır süren feodal istila, işgal ve katliamlara bir yenisini eklemekten çekinmeyen Türk burjuvazisi, TC'nin kuruluşu üzerinden daha bir iki yıl bile geçmeden Kürdistan'a yeniden uzanarak, yeni bir işgal, istila ve katliam süreci başlatmış, şeyh Sait, Ağrı ve Dersim isyanlarında görüldüğü gibi yüzbihlerce insanı kana boğmuştur. Türk burjuvazisinin bunu takiben sürdürdüğü, halkımızı ulusal ve toplumsal gelişmelerden alıkoyma katliamlar ve ince sömürü yöntemleriyle onu kendi gerici bünyesi içinde eritme biçimindeki operasyonlarını daha iyi kavramak için, konuyu birkaç örnekle biraz daha açmak gerekmektedir.

Kapitalizmin en güçlü temsilcileri olan İngiliz ve Fransız sömürgecileri de halklar üzerinde alabildiğine bir baskı, egemenlik ve sömürü sistemi geliştirmiş ve geliştirmiş ve geliştirmektedirler. Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da halkların önemli bir çoğunluğunun yaşadığı durum budur. Ama İngiliz ve Fransız sömürgeciliği, egemenliği altında tuttuğu halkı yok etmek, kendi içinde eritmek değil, onun üzerinde bir ekonomik sömürü gerçekleştirmek amacındadır. Kültür yayılması da daha çok, bu

ekonomik sömürüyü gerçekleştirmeye hizmet etmektedir. Halkları soy itibarıyla yok etmek, ya da zorla kendi bünyesi ve ulusal vralığı içinde eritmek amacıyla değildir. Ender ve istisnai olarak bu amaca yaklaşılsa bile, böyle birşeyin fazla tasvip görmediği, gelişmiş ulusal ve sosyal varlıklarının bunu kabul etmediği bilinmektedir. Ekonomuk sömürüyü, sonuna kadar geliştirme özelliğine sahip olan İngiliz ve Fransız sömürgeciliği, siyasal ve kültürel baskıyı bu amaçla geliştirmişlerdir. Onlar da askeri seferler düzenlemiş, karşılarına engel çıktığında ezmiş, hatta katliamlar gerçekleştirmişlerdir. Ama bunu yaparken tek amaçları gelişmiş bir ekonomik sömürüyü, orada da olanaklı kılabilme. Ayrıca kapitalizm bu tarzda bile yaymaları yine de ilerici bir rol oynamıştır. Gelişmiş bir ekonomik ve kültürel yapıya sahip olan kapitalizm sömürgelere taşırıldığında, sömürgelerin toplumsal yapısında bir gelişme sağlamış, bu toplumsal gelişmenin ürünü olarak ortaya çıkan ilerici sınıflar, daha sonra mevcut sömürgecilğe karşı direnerek halklarını bağımsızlığa ve özgürlüğe götebilmişlerdir. Kısaca uygulanan sömürgecilik yöntemi imhacı, yok edici olmadığı gibi, eğer bu sömürgecilik yöntemi imhacı, yok edici olmadığı gibi, eğer bu sömürgecilik kapitalist gelişmeyi belli oranda sağlamışsa bu gelişme ortamında ortaya çıkan modern sınıf ve tabaklar, kendi önderliklerinde toplumu bağımsızlığa yöneltebilmiş ve hatta bunu tümüyle gerçekleştirebilmişlerdir. Bu sınıfın temsilcilerinin iki savaş arasında ve ikinci dünya savaşından sonra bir çok ülkede bu sömürgeci yönetimlere son verdirdikleri çok açık bir olgudur. Kapitalizmin belirgin temsilcilerinin sömürgecilik siyaseti böyledir. Onlar bu siyaseti zayıf oldukları için değil, tam tersine ulusal ve toplumsal olarak gelişmiş bulundukları için gütmüş, geldileri seviye onları aksi bir politika uygulamaktan alıkoymuştur.

Ama Türk burjuvazisinin egemenliğinin daha ilk kdönemlerinden günümüze kadar gerçekleştirdiği uygulamalar, bu sömürgecilik sisteminin ustaları olan İngiliz ve Fransızlarınkinden çok farklı bir muhtevada ve amaçladır. Türk burjuvazisinin devraldığı tarihsel temel ve içinde yaşadığı somut koşullar onu İngiliz ve Fransız sömürgeciliğinin uygulamalarından çok ayrı bir konuma itmiştir. Bu herşeyden önce devraldığı mirasla ilgili bir durumdur. Osmanlı imparatorluğu, yükselen halklara, onların toplumsal ve ulusal gelişmelerine karşı yöneltilmiş, gerici bir aygıttır.

Anadolu'nun eski yerleşik halklarını sürekli inkar etmiş, onları gelişmeden alıkoymuş ve geri bir üretim biçimini askeri feodal bir temelde korumak için sürekli bir gayret sarfetmiştir. Türk kavminin Anadolu'daki varlığını zor temelinde ayakta tutan Osmanlı sultanlığı, kapitalizme yenik düşmeye başlayınca da kapitalizmin en gerici temsilcileriyle uzlaşmaya girmiştir. Bu sefer de egemenliği altındaki halklar üzerinde kapitalizmin bir uzantısı olarak ve kapitalist sömürgeiliğin çıkarları doğrultusunda çeşitli baskılar uyfulamaya başlayan Osmanlı devlet aygıtı, giderek kapitalist sömürgecilğin çıkarlarına hizmet eden, bu çıkarları kendisinde somutlaştıran bir araca dönmüştür. Bu siyasal aygıtı devralarak onun aracılığıyla Türk burjuvazisi, Tür hakim sınıflarının tarihsel geleneklerini sürdürerek kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaştığı, proletarya devrimlerinin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin en hızlı geliştiği bir dönemde, toplumsal gelişim açısından en olumsuz ve en gerici bir konumda yer almıştır. Oluştugu bu koşullar onu, doğuşunun ilk evresinden günümüze dek, en gerici, imhacı ve katlamcı uygulamaları gündeminden eksik etmeyen bir sınıf egemenliği durumuna getirmiştir. Bu nitelikteki egemenliğinin

bir sonucu olarak 1910'da Balkan halkları üzerinde yoğun katliamlar gerçekleştiren Türk burjuvazisi 1914'de emperyalistlerle oluşturduğu ittifaka bağlı olarak girdiği 1. Paylaşım savaşının insanları ve toplumları yokediciler ortamından da yararlanarak, normal baskı yöntemleriyle varlığını ortadan kaldıramadığı halkları yok etmiştir. Ermeni halkıyla, Batı Anadolu'daki Rum halkının varlığına büyük oranda bu savaş ortamında son vermiş, halkına karşı da en tehlikeli katliamları yine bu savaş içinde gerçekleştirmiştir.

Türk ulusal kurtuluş savaşı da, emperyalist savaşın bu özellikleri içinde ortaya çıkıp şekillendiğinden Türk burjuvazisi savaş boyunca sürdürdüğü ama tamamlayamadığı, halklar üzerinde bu katliam ve imha uygulamalarını, uluslaşması için en son ve en tarihi adımlar olan o günler için de, yeni burjuva önderliği Kemalistler eliyle tamamlamaya çalışmıştır. Kemalistler ilk elden Ermeni halkından arta kalanların işini tamamlamış Rum halkını, Yunan işgalinin sorunlarını çok aşan onun çok ötesinde bir imha politikasıyla, yerleşik durumda olmalarına rağmen tümüyle denize sürerek yok etmişlerdir. Bir diğer katliam seferini de Koçgiri üzerine düzenleyen kemalistler bununla da yetinmemiş, kendileri ile en yakın müttefik durumunda olan bu halk üzerindeki uygulamalarına yeni yeni halkalar ekleyerek, Kürdistan üzerindeki hakimiyetlerini pekiştirmeye çalışmışlardır.

Açıktır ki, onlar tüm bu uygulamalarını çok geri bir kapitalist temel üzerinde gerçekleştirmişlerdir. Türk burjuvazisi, İngiliz ve Fransız kapitalizmi gibi gelişmiş bir yapıya değil, kabuğundan henüz çıktığı feodal bir devlete taslağına dayanmaktaydı. Üretim nedir bilmeyen, tümüyle talan ve gaspla uğraşan bu devletin temelini ise; üretimde yeni teknolojiler ve yöntemler geliştirmeyen, çapulculukla uğraşan Osmanlı bürokratları ve paşaları oluşturmaktaydı. TC'nin de temelini teşkil eden ve üretici gelişmeden böylesine yoksun olan bu sınıf ne yapacaktı? Açıktır ki Türk ve Kürt halkları ile onların temsilcilerine karşı geleneklerine yakışır bir vaziyet olacaktı. Nitekim Kemalistler daha 1920'lerde savaş içerisinde iken Ekim devriminin izleyicileri ve taşıyıcıları olan Türk halkının komünist temsilcilerini de katletmekten çekinmemişlerdir. Bu, bu sınıfın, Türk halkına karşı da daha başından beri düşman bir çizgide geliştiğini, ona herhangi bir şey vermesinin mümkün olmadığını göstermektedir. Ayrıca bu aynı zamanda yine bu sınıfın, Türk halkının her türlü kazanımına onun demokratik, sosyalist doğrultudaki mücadelesine karşı ne kadar gaddarlaşabileceğini, ne denli azgın katliamlara girişebileceğini de daha gerici bir temelde ortaya çıktığı, gerici ve şoven bir karakter taşıdığı için, halklar bu denli ağır sonuçlarla karşı karşıya kalmışlardır. Eğer bu milliyetçiliğin kapitalist bir temeli olsaydı o da bu yıllarda muhtemelen İngiliz ve Fransız sömürgeciliği gibi daha çok ekonomik sömürü amacına yönelik bir baskı sistemini gerçekleştirebilirdi. Örneğin, Ermeniler ve Rumlar üzerinde bir yok etme operasyonu yerine; onları sömürme, sermayelerini yönlendirme. İş gücü ve teknik güç olarak çalıştırma gibi yöntemler uygulayabilir, onların sanat gücü ve ekonomik alandaki üretkenliklerinden yararlanmaya çalışabilirdi. Kürdistan üzerinde vahşi katliam seferleri düzenleme yerine, İngilizler ve Fransızların yaptığı gibi ekonomik bir sömürgeciliği geliştirebilirdi. Ama Türk Burjuvazisinin böyle bir temeli yoktur. Bu sınıf gelişmek istiyorsa, önündeki engelleri katliamla ortadan kaldırmak, Ermeniler ve Rumlara yaptığı gibi onları katlederek veya, dünyanın dört bir köşesine savurarak mallarını

gasp etmek zorundadır. Yine Kürtlerin durumunda olduğu gibi, hakim sınıflarını ezerek tüm değerlerini zorla ellerinden almak durumundadır. Ancak böyle gelişebilen bir burjuva sınıf, sınıf akımı olan milliyetçiliği ve ulusluğunu da yine bu temelde gerçekleştirme zorundadır. İşte ekonomik sömürgeciliği geliştirmemesinin böylesine tarihsel bir temeli vardır. Eğer ekonomik alanda üretimi geliştiremiyorsa, baskı ve sömürsünü normal sömürgecilik yöntemleriyle yürütemiyorsa; bırakalım yabancı halkları, kendi halkı için bile çok sınırlı da olsa; bir ekonomik gelişme olanağı tanımiyorsa, hele hele bir de egemenliği emperyalist çağda ve emperyalizmle uzlaşma temelinde yükseliyorsa; bu sınıfın gündemine sokacağı politikalar, daha çok kanla yürütölmek zorundadır. Bu sınıfın gelişmi mantığı böyledir.

Emperyalizme dünya genelinde ekonomik sömürü temelinde tüm alanları zaptetmiş, dünyanın paylaşılamadık tek bir karış toprağı bile kalmamıştır. Türk burjuvazisi daha doğuşundan beri, mirasını devraldığı devletin, istilacı, yayılmacı, feodal-emperyalist bir devlet olduğunun bilincinde hareket ederek; bir çok halk üzerinde varlığını baskı ve sömürüyöle sürdürmüş olan bu devletin mirası yaşatmak istiyorsa herşeyden önce bu geleneğı koruması gerektiğini bilmektedir. Kısaca Türk egemen sınıflarının sömürgeci ve istilacı geleneğinin sürdürölmesinin zorunluluğunu duyamaktadır. Ancak emperyalist sistem istila ve sömürü için herahgi bir alan bırakmadığından Türk burjuvazisi elinde kalan mirasla yetinmek zonudadır. İçerde ekonomik zayıflığı, dışarda ise emperyalizmin hükömranlığı bu sınıfa başka bir olnak tanınamaktadır. Emperyalizme karşı ekonomik gelişme sağlaması şöyle dursun Ermeni ve Rumaların ekonomik gelişmesi dahi, Türk burjuvazisinininkinden üstündü. Ayrıca, Türk burjuvazisinin karşısında zorla eritilmesi, asimile edilmesi gereken Kürtler gibi bir hak vardı. İşte bu tür koşullarla karşı karşıya bulunan Türk burjuvazisi zora ve katliama dayanmaktan başka bir olanağı sahip değildi. Eğer sınıf olarak gelişmek, kendi burjuva ulusçuluğunu hayata geçirmek istiyorsa böyle bir imha politikası yürötmek zorundaydı.

Türk burjuvazisi katliamı daha 1910'lardan itibaren sistemli bir biçimde geliştirerek savaş içinde yoğunlaştırdı, eksik kalanını ise Mustafa Kemal yönetimi tamamladı. Cumhuriyet şekillenmeye başladığında en önemli bir problem olarak sadece Kürt halkı kalmıştı. Bu halk da normal bir toplumsal ve ulusal gelişme sürecine irmek şurda kalsın, varlığını sürdürebilmek için sürekli dağlarda, mağarlarda, ve çadırlarda yaşamış, istilacılara karşı direnebilmek için uygarlıktan sürekli uzak kalmış, kendi siyasal ve askeri gücünü geliştirememiş, yaşamını küçük aşiret ve kabile birimleri halinde sürdürmek zorunda kalmış, üretim güçlerini bir türlü geliştirememiş, dilini ve kültürünü yızılı hale getirememiş, getirmek istediğinde ise zorla bundan alıkonulmuş; üzerinde sayısız istila ve işgal seferlerinin düzenlendiğı, yüzbinlerce insanın bu seferlerde katledildiğı bir halktır. Bu kadar güçten düşürölmüş bir halk karşısında ise halktır. Bu kadar güçten düşürölmüş bir halk karşısında ise tarihsel bir gericiliğı arkasına alarak, emperyalizmel uzlaşan Türk burjuva egemenlik sistemi vardır. Böylesine zayıf düşürölmüş, başında ortaçağdan kalma egemenlerin, her türlü ulusallaşma ve toplumsal gelişme özelliklerinden uzak işbirlikçelirin bulunduğu bir halka karşı, Türk burjuva egemenliğı elbetteki özelliklerine uygun bir biçimde davranacaktı. Ama tarihteki aralıksız direnişin bir sonucu olarak en çetin koşullarda bile varlığını sürdürebilen ve klan, kabile, aşiret birimleri halinde dağlık alanlarda

yaşayan Kürt halkını da imha etme eğilimi ağır basmıştır. Kemalist yönetimin bu konuda düşündüğü şey şuydu Kürdistan'da sömürülebilir ve talan edilebilecek ne varsa onu almak, bu amaçla da Kürt egemenlerinin bir kısmını kendi sınıf egemenliği içinde eriterek, geriye kalanı ezmektir. Türk burjuvazisi Kürt hakim sınıflarının işini kolayca bitirebilmiştir. Ama dağa yerleşerek, atom birimleri halindeki ailelere ve kabillelere bölünmüş, nüfusça geniş ve kendi egemenliği dışında başka parçalarda da yaşamını sürdüren Kürt halkının varlığına son verememiştir. Kürt halkı, yükselen proletarya ve ulusal devrimler çağında yaşamaktadır. Bu çağ, halkları sürekli direniş ve başkaldırıya davet eden bir çağdır. Bu çağda klasik sömürgecilik, kapitalist-empyralist istemi içinde dahi çok zor sürdürülebilmektedir.

Türk burjuvazisi, 1925-40 yılları ve daha sonraları çağın gelişen bu dinamiklerine karşı çağdışı ve vahşet döneminden kalma bu gerici sınıf eğilimini nasıl sürdürebilecekti?

İşte Türk burjuvazisininin daha 1925'lerden itibaren karşı karşıya bulunduğu sorun buydu. O, egemenlik alanında tek bir ulus, tek bir devlet yaratmak istemiş, ama bu isteminin bir yandan çağla çelişmesi diğer yandan Kürt halkının tuttuğu objektif konum nedeniyle, gerçekleştirememiştir. Sömürüde, talanda, gaspta, istediğini, istediği anda yapabilmiş, dünyada tanık olmadığımız yöntemlerle bunları gündemleştirmiştir. Ama buna rağmen diğer halklar üzerinde başardığı ulusal imha politikasını, Kürtler üzerinde gerçekleştirememiştir. Kürdistan halkı üzerinde modern kapitalist bir sömürgeciliği geliştirmesi bir yana, klasik sömürgeciliği dahi geliştirememiştir. Ekonomik gücü bunay yetmemiş, iki çelişki arasında bocalayıp durmuştur. Bir yandan katliamcı, imhacı, Kürt halkını tümüyle tasfiye etmeye yönelik her türlü uygulamanın meşru olarak görülmesi; diğer yandan bu uygulamaların klasik sömürgecilikle bile çelişmesi. Bu uygulamalar, çağdaş ulusal kurtuluş eğilimiyle çeliştiği gibi başlangıçta İngiliz, Fransız sömürgeciliği, daha sonra ABD yeni sömürgeciliğinde görüldüğü gibi, kapitalizm sömürgecilik anlayışıyla da çelişmektedir.

Yeni sömürgecilik; modern bir ekonomik sömürgeciliği geliştirmek yanında, görünüşte de olsa, siyasal bağımsızlığa bile olanak tanımaktadır. Ama Türk burjuva sınıfında bu özellikler yoktur.

Bütün bunlarla birlikte Kürt halkının bir de kendi yapısından kaynaklanan sorunları vardır. Kürtler çağdaş halklar gibi modern bir ulusal kurtuluş hareketini geliştirememişlerdir. Çünkü Kürt halkı, ne İngiliz ve Fransız sömürgeciliği gibi bir sömürgecilik, ne de özgür bir kapitalist gelişmeye tanık olabilmiştir. Örneğin: Vietnam'da, Çin'de, Hindistan'da, Afrika'da, geliştirilen İngiliz ve Fransız sömürgeciliğine karşı ulusal kurtuluş hareketleri sömürgecilik statüsüne alınmasıdır. Ekim devrimi temelinde, en azından sosyal bağımsızlıkla sonuçlanan birçok başarılı mücadele ortaya koymuşlardır. Ama Türk hakim sınıfları kapitalist sömürgeciliği geliştirmek bir yana egemenlik altında tuttuğu halkları imha etmek yoluyla amaçlarını gerçekleştirme eğilimine sahip olduğu için buna olanak vermemiştir.

Öte yandan Kürtlerin sahip olduğu tarihsel miras da çeşitli acılar ve sancılarla doludur. Egemen sınıfların sürekli ihanet ettiği, giderek ulusallıktan uzaklaştıkları, toplumsal ve siyasal gelişmesinin zorla engellendiği bir mirası devralan Kürtler, bu mirasın altında adeta ezilmiş, ortaçağ karanlığı içinde boğulma noktasına gelmiştir. Bu açıdan, Kürdistan halkının problemlili, acılı ortaçağ gerilikleriyle hastalıklı bir yapısı

vardır. Türk hakim sınıflarının egemenlik sistemiyle, halkımızın bu durumu karşı karışya konulduğunda neden çağdaş gelişmenin bir benzerini de Kürtlerde kolay kolay gelişmediği, neden anlamasız bir imha siyasetine karşı, anlamsız bir durağanlığın hakim olduğu ortaya çıkar.

Kürtler üzerinde uygulanan sömürgecilik, dilinden kültürüne ve hatta fiziksel yaşamına karşı yürütülen yok etme siyasetidir. Hem bu politikanın bir sonucu olarak, hem de olumsuz tarihsel mirası yüzünden halkımız dağınık, öndersiz, bilinçsiz ve örgütsüz bir yapı içinde kalmıştır. Tanık olduğu en örgütlü yapı aile ve kabile çevresi ile somutlaşmış, bunun dışına çıkmamış, geliştirdiği birkaç ayaklanma ise acımasızca ezilmiştir.

İki savaş arasında olduğu gibi, ikinci savaştan sonra da durum böyle idi. Türk burjuvazisinin egemenliğini, uluslararası gerici egemenlik sistemi ile sonuna dek birleştirmesinin, özellikle en azgın emperyalist güçler ABD emperyalizmi ile uzlaşıp, onunla ikili anlaşmalara giderek askeri örgütü olan NATO’da yer almasının, kendisini çeşitli emperyalist anlaşma lar ve ittifaklarla güçlendirmesinin bir nedeni de Kürt halkı üzerindeki imha siyasetini sonuca götürebilmektir. Kürt egemen sınıflarından en aşağılık ve en mali bir işbirlikçi sınıfı itip oluşturmaları ve halkın ulusal değerlerini büyük oranda imhası bu yıllardan sonra başladı. Kürdistan toplumuna hakim kıldıkları dağınıklık, kaos, erime; Kürtleri ulusal değerlerinden daha da hızlı soyutlamış, çağın hızlanan gelişmelerinden alabildiğine uzak bırakmıştır. Türk burjuvazisi Kürtleri uluslararası devrimci süreçten uzaklaştırmak için ABD emperyalizmi ile birlikte onu çetin bir kısıkaç içine almış, üzerine beton dökerek bu şekilde işini bitirebileceğini düşünmüştür. 1970’lere doğru gelindiğinde artık bu halk için verilen hüküm; Türk burjuvazisi tarafından mezara gömüldüğü yolundadır. Aslında bu hükmü doğrulayabilecek nedenler yok değildir ve Kürt halkının önemli oranda böyle bir duruma düşürüldüğü bir gerçektir. Her ne kadar Kürdistan’ın diğer parçalarında henüz sönmemiş bir halk hareketi ve isyanlar varsa da, bu hareketlerin daha sonra içine düştüğü durum, hiç de Türkiye Kürdistanı’ndaki durumdan farklı değildir.

İşte tarihte gelişmiş siyasal, askeri ve kültürel bir güce ulaşması sürekli engellenen bu halk 20. yüzyılın son çeyreğinde mezara gömülmeye çalışılarak varlığı ve yokluğu tartışılmaya başlandı Kürt halkı çağdaş uluslararası siyasal gelişmeler karşısında, çağdaş ulusların yaşamında bir yerini olup olmayacağına inanılması zor olan bir konuma sürüklenmişti. Ne ilerici insanlığın ne de gerici sistemin temsilcileri tarafından varlığı, artık söz konusu bile edilemez olmuştu. Kürtlerin uluslararası alanda ilerici insanlıkla omuz omuza mücadele verecek bir güç olabileceğine ihtimal verilmediği gibi, gericiliğe karşı da baş ağrıtıcı bir öğe olabileceğine inanılmamıştır. Kendilerini buna inandırmış olan uluslararası çevreler önemli oranda haklıdırlar da. Çünkü karşılarında herkesten önce kendi varlığını kendisi tartışan bir halk ve bunu bazı temsilcileri vardır.

Bunlar; 1970’lerde, “bu halk var mıdır, yok mudur?” “tarihte böyle bir halk yaşamış mıdır, yaşamamış mıdır?” tartışması içindeydiler. Bu yıllarda böyle bir biçimde varlığını tartışan (!) başka bir halk yoktur. Yine bu tarihlerde dünyada, kendi halkının varlığını mahkemelerde böylesine tartışarak, “şerefli ve hatta devrimci bir görev yaptığını” sanacak kadar soysuzlaşması hiçbir aydın tipine rastlanamaz. Ne yazık ki bizde en soylu geçinen aydın tipi böyle bir tiptir. Bunlar sömürgeciliğe veya

katliama karşı o tarihte, gerçekte şunu söylemektedirler: “Bizi sömürün, sömürgeleştirin, ama varlığımızı kabul edin. Görülüyor ki onların meşrulaştırmak istedikleri bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi değil, katilam sürecindeki halkın, klasik sömürge statüsü altında kalışıdır.

Yani “Baskı altına aldığınız ve her türlü muameleye tabi tuttuğunuz bu halkın varlığını tanıyın, bu hak Kürt halkıdır. Siz de diğer klasik sömürgelere benzer bir uygulamayı yapmalısınız burada. İngilizler ve Fransızlar kendi sömürgelerinde dili engellemiyorlar, kültürel gelişmelerini yok etmiyorlar, gazete çıkarmalarına ve dernek kurmalarına izin veriyorlardı. Hele hele işbirlikçi bir politika üretmelerine yardımcı bile oluyorlardı. Siz de bizim gazete çıkarmamıza yardımcı olun, dilimizi yasaklamayın, kültürümüzü yok etmeyin, işbirlikçi siyaset geliştirmemizi desteklemesiniz bile karşıda durmayın. Bizim sömürge bir ülkede oluşturabileceğimiz en azami siyaset, işbirlikçi bir siyasettir, bunu bize bağışlayın” diyorlardı. İran’da, Irak’ta yarı-feodal yarı-burjuva ilkel milliyetçiliğin yaptığını, 70’lerde, Kürdistan’da çok talihsiz bir konuma sahip olan küçük-burjuva aydınları yapmışlardır. Onlar, meşrulaştırılmış bir klasik sömürgecilik savaşını veriyorlardı. Oysa bunun çağdaş devricilikle, uzaktan ve yakından hiçbir ilişkisi yoktur. Bunlar, en çok işbirlikçi bir siyasetin tanınmasını, bile mücadelelerini serbestçe verebilmeyi talep etmişlerdir. Aslında İngiliz ve Fransız sömürgeciliği gelişen direnme ve devrime karşı bu eğilimleri bizzat teşvik etmiş ve canı gönülden desteklemişlerdir. İngiliz ve Fransızlar bu siyaseti, devrimciliğe karşı oluşturup, ortaya koyarken, bizde bu siyaset, devrimcilik adına sömürgeciliğe kabul ettirilmek istenmiştir. Çok büyük; anlamsız ve ürkütücü bir çelişki. Evet, bide devrimcilik adına 70’lerde ancak bunlar yapılabilmıştır. Türk burjuvazisi Kürtleri tümüyle mezara gömdüğünü, betonladığını iddia ederken, halkın sözcüsü olduğunu iddia eden ilkle milliyetçilik, küçük-burjuva milliyetçiliği ve hakim ulus milliyetçiliğinin incelmış biçimi olan sosyal-şovenizm, bu hakkın henüz ölmediğini, sömürüldüğünü, ama kendisinden yararlanılabileceğini söylemişlerdir. İşte 70’lerde böylesine çelişkili bir durum ve bundan doğan bir tartışma ortamı vardı. 1975’lerden balyarak gelişen direnme, böylesine azgın bir düşmanın, halk üzerinde acımasız, yok edici uygulamalarının “sonuca ulaştı” denildiği anda ve uluslararası koşulların Kürtlere çağdaş uluslararası, bir ulus olarak yaşama olanağı tanımadığı bir ortamda ortamı çıkmıştır. Her ne kadar İran’da, Irak’da, Avrupa’da ilkel milliyetçilik temelinde bazı çabalar olmuşsa da bu akımın temsilcileri daha çok işbirlikçi bir siyaset oluşturmanın savaşını vermiş, bunda bile fazla başarılı olamamışlardır. 1975’lere glindiğinde ise bunlar hemen hemen tümüyle ezilmişlerdir.

Bu tarihten sonra böyle bir direnme dtemelinde düşüncede politikada eylemde ve örgütlenmede boylesine büyük olumsuzluklar ve tehlikeler boylesine can çekişen toplumsal ve ulusal yapıya rağmen atılan ilk adımların Kürdistan halkının uluslararası yaşamda yerini alıp çağdaş ulusların şerefli bir üyesi olma yolunda yürüttüğü mücadelenin gelişimi ve gelecekteki başarısında buna cesaret bilinç ve özverileriyle kan vermiş ve ona hayat kazandırmış bu ilk direnişçilerin rolleri kesin ve belirleyicidir. Yoksa kendisini toplumunu ve halkını tanımadan çok uzak bazı ukala küçük burjuvaların sandıkları gibi böylesine somut tarihsel bir durumu yaşayan bir halk, bağrından ilk kader kurbanlarını vermede hem de eşine ender rastlanan bir yürek pekliğiyle, bir fedaralıkla bir cesaret örneğiyle kan dökmeden devrimci düşüncenin

devrimci eylemin ilk tohumlarını saçması mümkün değildir. Direnmeler konusunda biraz bilgisi olan herkes, bu kadar dağıtılmış bir toplumun direnmesiz ve eylemsiz olarak güçlü bir tarzda örgütlendirilebilmesinin mümkün olmadığını bilir. Bu Kürdistan küçük burjuvazisinin durumundan da rahatça anlaşılabilir. Onlarca seneden beridir hep örgütlendiklerini söyleyen küçük burjuva ukalaları örgütlenmede ne yaratabildiler? Eylemde ne yapabildiler? Bunları neden yaratamadıklarını hiç düşünmüyorlar mı? Yanıbaşlarındaki başka halklara baksalar, kendi cüceliklerini, tanınmazlıklarını, utanmazlıklarını görecektir.

Tarihinin ve çağın yargısının kendisi için böyle olduğu toplumlarda dirilmek için ilk kader kurbanları gereklidir. Başka hiçbir çözüm böylesine diriltici bir özelliğe sahip değildir. Özgürlük ağacına verilmesi gereken ilk hayat suyu, bu şehitlerin kanıdır. Tarih böylesin zor bir dönemde dayanılması güç acılarla yüzyüze gelen bu ilk şehitleri böyle anacaktır. Diğer halkların tarihlerinde de böyle anlar olmuştur. Ama Kürdistan halkının tarihinde bu süreç yeni başlamıştır. Halkların direnişlerini dayandırdıkları temeli açıklamadan ülkemizdeki 75 sonrası direnişçilerinin büyüklüğünü anlamak mümkün değildir.

Vietnam direnişçileri Vietnam tarihinin güçlü direnme geleneğine dayanmış ve bunu temsil etmişlerdir. Bu güçlü direnme geleneği onlara Fransız sömürgeciliğine karşı mücadelelerinde büyük bir direnç ve cesaret vermiştir. Fransız sömürgeciliği ise onların ulusal varlığını emhayı değil, sadece somurgeyi amaçlamış eve aynı zamanda çok uzağında oldukları Vietnamlardan kovulacaklarını her zaman düşünmüşlerdir. Yine Rus devrimcileri de büyük Rus kültürüne ve değerleri dipdiri olan, bir Rus halkına dayanmış, çağdan tecrit olmuş, çarlık gibi bir düşmana karşı savaşmışlardır. Rus devrimcilerinin sahip olduğu cesaretin böylesine güçlü bir maddi temeli vardır. Yine Fransız iltilali dönemindeki devrimciler ise burjuva aydınlık çağına Rönesans denilen tarihi atılıma ekonomide bilimde kültürde ve politikada kendini kanıtlamış olan burjuva erdeklerine dayanırlar.

Ya Kürdistan'daki devrimciler, hangi gelişmiş kültüre hangi direnmece tarih mirasına dayanmaktaydılar? Unutmayalım ki, Vietnam devrimcileri III. Enternasyonalin desteğini almış, Rus devrimcileri Avrupa devrimcilerinin yanıbaşında yetişmişlerdir. Ya halkları adına bağımsızlık ve özgürlük şiarıyla ortaya çıkan Kürdistan direnişçileri kimin desteğini almaktadırlar?

Bir yandan ilkel milleyetçiliğin en olumsuz mirası ve entrikaları, diğer yandan sosyal şovenizmin tahribatları, onları soylu hedeflerine ulaşmaktan caydıran manevralarla karşı karşıya bırakmıştır. Çağın Kürt halkı hakkındaki yargısı ise, destek olmak bir yana “dirilmeleri zordur” biçimindeydi. Böyle uluslararası koşullar böyle bir tarihsel miras üzerlerine uygulanan böylesine imhacı bir siyaset karşısında büyük oranda tüketilen bir halkın bağrında bir bağımsızlık ve özgürlük mücadelisini başlatıp geliştiren bu ilk direnişçiler neye dayanmaktaydılar? Buna olanak var mıydı? Bağımsızlık ve özgürlükten taviz vermemek ve işbirlikçi olmamak koşuluyla “halkımız var mıdır, yok mudur” tartışması yapmamak koşuluyla, “halkımız çağımızda şerefli bir yer tutması gereken bir halktır” inancıyla yola çıkan bu insanların devralacakları ne vardı? Hangi mirası devralıp örgütleyeceklerdi. Bu cesareti nereden alacakardı? Elllerinde inanmış oldukları bağımsızlık ve özgürlük biliminden başka ne vardı?

İşte boylesine bir dönemeçte Marksizm-Leninizm adlı soylu bilime dayanmaktan başka çok az bir olanağı olan bu insanlar, böyle bir halk içine tohumlar gibi serpilip kanlarını akıttılar ve o anlaşılmaz tanınmaz sömürgeciliğe karşın, bu halkı ayağa kaldırdılar. Fakat ayağa kalkan bu halk için, düşmanları: “Böyle bir halk olamaz, böyle bir halk yoktur, bu çoktan tarihe gömülmüş bir gerçektir, karşımıza bir oyun dikilmek isteniyor inanmayalım” dediler. Dostları da buna kuşkuyla baktı. “Nasıl oluyor da bizim herhangi bir canlılık alameti göremediğimiz göstereceğine de inanmadığımız bu halk tekrar dirilebiliyor? Böyle bir halk nasıl oluyor da tekrar çağa girme çağala bütünleşme cesaretini kendinde bulabiliyor? Bizim değerlendirmelerinizde bir hata mı var? Durumu yeniden gösten geçirmek gerekir” dediler.

Bu ayağa kalkışla birlikte Kürdistan halkı da kendisini yeniden gözden geçirmeye başladı. “bu kadar unutulmuş canlı cesetler haline getirilen bizler yeni bir döneme mi giriyoruz? İçine itilmek istendiğimiz bu yeni dönem nedir? Bizi nereye götürebilir? Bu takatsiz halimizle buna nasıl girişeceğiz? Gücümüz yetebilir mi?” gibi derin bir tartışma içine girdiklerinde işte böyle bir durum yaşanıyordu. Devrimciler bütün bu talihsizliklere anlaşılmazlıklara karşın en devrimci bilimin rehberliğinde görevlerine çağa yaraşır bir tarzda yerine getirmesinin savaşımını veriyorlardı. İlk şehitler toprağa düştüğünde acımız büyük oldu. Haki Karer yoldaşın ölümü bizim için herhangi bir ölüm olayı değildir. Soylu değerler için ölmenin ve hatta savaş vermenin çok zor olduğu bir topluda yaşıyoruz. En basit sebepler yüzünden insanların birbirilerini katledikleri bir toplumda bağımsızlık ve özgürlük uğruna ölmek kolay kolay yaşanılan birşey değildir. Bu konuda atılan adımların henüz çok zayıf olduğu ve böyle soylu bir davanın çok az insan tarafından o da henüz düşünede kabul edildiği bir dönemde verdiğimiz bu ilk şehit elbette ulusal ve toplumsal koşullarımız nedeniyle bizi derinden sarsan bir olaydır. O döktüğü kana doğru sahip çıkılmasını ve bunun gereklerinin yerine getirilmesini isteyen kendisi ile inanaarak yola çıkmış insanları bir an bile yalnız bırakmadan gerekene mutlaka uymalarını sağlayan büyüklükte biridir. İşte o nedenle toprağa peşpeşe düşmeler başlayarak artık bağlı kalınması zorunlu olan bir direnme geleneği doğdu. Tophrağa düşen bir baş şunu adeta emredici bir kural haline getirmektedir. Ya eşine ender rastlanan büyük bir soysuzlukla oportünizmin iğrenç bir türü olan ihanet ve dönekliliğe sapılacak ya da soylu direnme örnekleri verilmeye devam edilektir. Haki'nin arkasına eklenen Halil Çavgun halkası işte böylesi halkalardan birisidir.

Tükenmiş bir gericiliğin düşmanla en insani ve en gerici bağlar içinde olduğu bir dönemde onun yaşamına son vermesi olayı yerel gericiliğe karşı mücadelenin daha da katmerleştirilmesi gerektiğini emreden bir durum yaratmıştır. Kürdistan da tarihi açıdan çoktan tükenmiş halkın bağrında kara bir ur gibi duran bu gericiliğin tüm imkanlar seferber edilerek karşı durulması gereken bir gericilik olduğunu vne pahasına olursa olsun dirdenilip sonuca varılması gerektiğini Halil yoldaş, düşüşüyle kalan yoldaşlarına adeta emratmıştır. Salihler, Cumalar, Zekiler ve sayısız konlarca yoldaş bu emrin bir gereği olarak bu alanda mücadeleyi yo4ğunlaştırmış ve ulusal bir seviyeye çıkarmışlardır.

1979'lara gelindiğindeq halk safları arasında bu temelde giderek yaygınlaşmaya ve mücadelesi karşısında bu ruh henüz bir gerçeğe dönüşmeden onu sindirip boğmak ve kendi varlığını tarihsel geleneğine uygun ulusal imhacı siyaset ve uygulamalarıyla

güvenceye almak için, telaşla işe koyulan Türk burjuvazisi bu halkın dirilmesine olanak tanıyan ne varsa onu tahrip etmeye çalışarak yandaşı emperyalizmin güdülerine yaraşır bir tarzda hareket etmeye başladı.

İşte 80'lere gelindiğinde Türk devletini biçimlendiren ana fikir budur, Türk devletin 12 Eylül faşist yönetimine başvurmasının ana nedenlerinden biri de budur. Onun bu konuda kendisini uğratmayacağı hiçbir biçim değişikliği yoktur. En gerici ve en kanlı burjuva diktatörlüğünün bir aracı olan bu faşist devlet, bu nedenle okun ucunu daha çok uyanan Kürt halkına ve bu uyanmasına kendisini katık eden hareketimize yöneltmiştir.

PKK biçiminde somutlaşan bu hareketin ideolojisine politikasına, örgütlenmesine ve eylemine karşı her döneminde iliklerine dek işleyen bir şiddet isterisi içinde saldıran Türk burjuvazisinin Şikestun, Kızıltepe, Bloka, Derik, Gap, Dersim, Nazimiye, Pülümür ve berzeri yerlerde başvurduğu katliamlar, bu devletin azgın terörünün yarattığı sonuçlardır. Aslında PKK hareketin eve onun savaş esirlerine karşı daha başlangıçtan günümüze kadar uygulanan bu baskı yöntemleri normal saas yöntemleri değildir. Düpe düz vahşet döneminden kalma tarihteki en gerici döneme tekabül eden, Neron'ların, Hitler'in ve benzerlerinin kullandığı "şiddet, kan ve katliam" dan ibaret olan uygulamadır. Faşist Tür cuntası da bunların takipçisidir. Bunu en somut bir biçimde 12 Eylül darbesi ile gündeme koyan faşist genareller çetesi himetinde oldukları emperyalizme ve kendilerine temel aldıkları tarihe yaraşır bir dönemini açarak kinlerini bu sefer de, halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini şahsında somutlaştırmış bunu çağına ve halkına kabul ettirmek için canını dişine takmış bir avuç fedakar, cesaretli, yiğit insanın üzerine kusmak zorunda kaldı.

Diyarbakır zindanındaki yoldaşların katledilişi olayını değerlendirirken gerçeğe biraz daha yaklaşmış bulunuyoruz. Düşman bununla yalnız bu kişilerin fiziksel yaşamlarına son vermek istemiyor gelişen yeni şartlar karşısında özellikle Kürdistan halkının çağa ulaşmanın ağır sancılarını yaşadığı, bunun ideolojik, politik ve örgütsel çabalarını doruğa ulaştırdığı, çağa ulaşmanın tüm politik tedbirlerinin geliştirildiği ve hem de en hunhar katliamlarına karşın bunun başanya götürüldüğü bir dönemde, bu gelişmelere karşı böyle bir olayla, bu arkadaşların şahsında verdiği cılız, cılız olduğu kadar da basit, iğrenç ve ilkel bir cevaptır bu. O, karşısında bir avuç kemik yığınının başka bir şey olmayan ve tüm dünya ile irtibatları koparılmış bu insanlara, neden normal savaş yöntemlerini bir yana bırakarak, kendi hukuk sistemine de ihanet ederek, böyle bir biçimde vahşet uyguladı? Yargılanmalarını tamamlayıp onları idama da götürebilirdi. Neden bunu yapmadı? O kadar güçlü olduğuyla böbürlendiği, her türlü gelişmenin kökünü kuruttuğunu ilan ettiği bir dönemde neden bunu yaptı? Bu, büyük bir korkunun olduğu kadar, soylu bir gerçeğin de ifadesidir. Örgütlenen rejim böylelikle kendisini biraz daha deşifre ederek, elinin altındaki bu esirlerden bile ne kadar korktuğunu açığa çıkarmış, çürümüş bir aygıt olarak, hangi anlayış, direnme, politika ve örgütlenmeden ve bunun hangi değerli tiplerinden korktuğunu açığa vurmuştur.

Tarih, 1975'ler direnmesi temelinde Kürdistan'da yeni bir anlam kazanmıştır. Bir halkın tüm ulusal değerlerinin katliamdan geçirildiği ve bunun neredeyse tamamlandığı gibi bir hisse kapıldığı anda baş gösteren bu direnme, bu katliamlara böyle bir direnmeyle cevap verme temelinde sürekli gelişme gibi bir özelliğe sahiptir. Bundan sonra Kürdistan'da yazılacak tarih böyle olacaktır. PKK hareketinin çizmek istediği tarihi rota budur. Bu, düşünmede, araştırma ve incelemede, devrimci politikanın yaratılmasında ve örgütlenmenin geliştirilmesinde bir direnmedir. Hiçbir küçük-burjuva ukalasının aklından bile geçiremeyeceği kadar zor koşullarda yürütülen bir direnmedir. Bu direnme, artık düşmanın dahi kabul etmek zorunda olduğu, bu anlamda da siyasi ve hukuki yenilgisini itiraf ettiği, başlangıçta hiç de güçlü ordular gerektirmeyen bir direnmedir. Bu, karanlık ve durgunluk içerisinde için için kemirilen bir toplumsal ve ulusal yaşantıdan, çağın bağımsızlık ve özgürlük aydınlığına atılmış bir köprüdür.

Kısaca, ters işleyen bir tarihi rayına oturtmak isteyen, tarihin ters işleyen öğelerini, onun ilerlemiş doğrultusuyla birleştiren bir direnmedir. Ve yıllarca çoğuna anlamsız görünen, hatta halkça ve çağa bile vazgeçilmek istenilen, ama buna rağmen halka da, çağa da kabul ettirilen ve bu anlamda büyüklüğünü katmerleştiren bir direnmedir. Şüphesiz bu noktadan sonra, yalnız direnmenin dönülmez bir noktaya geldiğini söylemekle yetinmeyeceğiz. Bu, çok daha öncesinde gerçekleşen bir husustur. Artık bundan sonrası için rahatlıkla söyleyeceğimiz şey şudur: Kendisine böyle bir direnmeyi temel alan bir parti, böylesine kısa bir sürede de olsa, çağa yakışır bir ulusal kurtuluş hareketinin hazırlayıcısı ve örgütleyicisidir. Bu kesinleşmiştir. Eksiklikleri ve yetersizlikleri ne olursa olsun o önder bu örgüttür.

Biz daha ne söyleyebiliriz? En son halkası Mazlum ve diğer yoldaşlar olan bu şehitlerimize karşı ne diyebiliriz? Bizim onlara karşı, fiziki varlıklarını yeniden hayata kavuşturma anlamında yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur. Bir sonuç olarak kendileri direnme düşüncesinin somutlaşmış abideleri, sembolleri olan bunlara karşı yapılabilecek tek şey, bu direnmelerini istedikleri sonuca ulaştırmaktır. İnanıyoruz ki onlar, ulusal kurtuluş uğruna ölüme göz kırpmadan bu inançla gittiler. Bize düşen en yalın, yalın olduğu kadar da en kesin, ertelenmez ve kaçınılmaz olan görev, ikirciksiz ve kararlı bir tutumla bu işi sonuna kadar götürmektir.

Mazlum yoldaş, Kürdistan baskının çağa açılması, ulusal bağımsızlık ve özgürlüğü için partimizin yürüttüğü direnişin başında yer alması ve dost-düşman herkes tarafından bilinen bu uğurdaki ödünsüz savaşıyla tarihi kişiliğini kanıtlamıştır.

Halkın bağrından çıkmış, halkın engin değerlerini sağlam ve aydınlanmış komünist kişilikle birleştiren bu yoldaşımızın kişisel özellikleri, kısa fakat zengin yaşam ve mücadele anılan, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçıları ve tüm devrimcilere yol gösterebilecek güçtedir.

Mazlum yoldaşın çok kısa süren pratik yaşamı, her an, her adımda gözlerimizin önünde şekillenmektedir. Eşine ender rastlanan, Kürdistan'da ise çok ihtiyaç duyulan, bir komünistin en belirgin özelliği olan araştırmacı ve incelemeci yanı, kendisini her an önümüze koymakta ve kendi gerçekliğini dayatmaktadır.

Mazlum yoldaşın direnme mücadelemiz içindeki yeri bilinmektedir. **O**, direnmenin bilinç hamuruydu. Günde 500'e aşkın sayfa kitap okuyarak Marksizm etüt etmede rekor kıran bir anlayışın temsilcisiydi. Mahkemede kendi savunmasında da söylediği gibi, fiziki varlığını sürdürmek için en basit olanaktan bile yararlanabilir, en küçük bir olanağı dahi devrimci

m¼cadele için katık yapabilirdi. Zor koşullarda yaşamaktan çekilmeyen devrimci militan tipinin bir örneğidir. **O**, halka gerçekleri açıklamak için hiçbir engel tanımayan, her koşuldan yararlanarak, propagandanın her saat ve her saniye s¼rd¼r¼lmesi gerektiğini savunan ve bunu kendi yaşantısında somutlaştıran militan, nder bir tipti. incelemede ve propagandada böyle olduğu gibi, rg¼tlenmede de böyleydi. rg¼tlenme alanında **O**, disiplinli ve rg¼tsel kurallara uygun çalışmanın da **en** seçkin örneklerinden

biriydi. M¼cadele ve örg¼t yaşamında, halkın ve partinin çıkarlarını, m¼cadelenin gereklerini her şeyin üstünde tutan, en yakınındaki insanlar da dahil olmak üzere çevresindekilere yoldaşlık ve m¼cadele bağları dışında herhangi bir bağla bağlı olmayı kesinlikle reddeden, kişisel yaşamını yüksek parti yaşantısına b¼t¼n¼yle uydurmuş, bu konuda ortaya çıkan zaafılara ise, kimden kaynaklanırsa kaynaklansın en kesin tutumu takınan, profesyonel devrimciliği şahsında en berrak bir tarzda somutlaştırmış bir yoldaşımızdı O.

Mazlum yoldaş, yoldaşlarına karşı saygı, sevgi dolu olan, onlara karşı hiçbir zaman yersiz bir davranışta bulunmayan, onlara yapabileceği her türlü yardımı yapmaktan asla çekinmeyen, yalnız önderleri değil, aynı zamanda yardımcıları olduğu hissini veren ve bunu da tüm zorluklara göę¼s gererek başarabilen bir kişiydi. İster sömürgeciliği meşrulaştırmak sevdasında olan kendini tanımaz küçük-burjuva eğilimlere, isterse sosyal-şovenizmin akıl almaz tutumlarına karşı olsun, sınıf çizgisinin amansız savunucusu olarak işçi sınıfının ideolojik, politik çizgi bağımsızlığı ve milli kurtuluş hareketinin devrimci çizgisine bağlı kalmada eşsiz davranabilen Mazlum yoldaş, tüm bunları zayıflığın, yozluğun, güçs¼zl¼ę¼n hük¼m sürdüę¼ bir alanda gerçekleştirebilmiş, son üç yılını zindanlarda bu temelde sembolleştirebilmiş ve en çok layık olduğu bir biçimde, Kürdistan tarihinin onu adeta doğal olarak içine itebileceği bir tarzda direnmesini doruğa ulaştırarak bağımsızlık ve özg¼rl¼k m¼cadelesinin büyük kahramanları ve şehitleri safına kendisini kabul ettirebilmiş, bunu da emeği, bilinci, cesareti ve direnmesiyle başarmıştır. Böyle bir g¼nde ve böyle bir direnmeyle efsaneleşmek herkesten çok O'nun hakkıdır. O açıdan bu olay bize söylenecek fazla bir söz bırakmamıştır. Tarih adeta kendi kendisini ifa eder bir duruma gelmiştir. Direnme tarihi, bağımsızlık ve özg¼rl¼k tarihi modern bir içerikle Kawa'yı yeniden canlandırmış, m¼cadelenin başına dikmiş ve bunu bir anlamda gerçekleştirmiş sayılmak zorundadır. Bağımsızlık ve özg¼rl¼k tarihi, modern temellerde yeniden dirilmiş ve 21 Mart Newroz, gerçek anlamıyla yeniden doğmuş sayılmalıdır. O'nun kişiliğinde Kawa, çağımıza özg¼ bir biçimde m¼cadelesinin başında yer tutmuş gibidir.

Mazlum yoldaşın daha başından beri bu kadar hedef alınmış olması, oldukça belirginleşmiş olan sür¼kleyici kişiliği ve tutarlı parti yaşamından ileri gelmektedir. Biz bu inançla, başta Mazlum yoldaş oylamak üzere şehit edilen tüm yoldaşlarımıza söz veriyor ve gelmektedir. Biz bu inançla, başta Mazlum yoldaş olmak üzere şehit edilen tüm yoldaşlarımıza söz veriyor ve diyoruz ki: Uğrunda koşul tanımadan, her türlü zorluğa karşın taviz vermeden döv¼şt¼ę¼n¼z, düşünce ve pratik yaşamdaki bu örnek davranışlarınızı başta kendimiz olmak üzere partimizin ve halkımızın tüm yaşantısına yaymak için b¼t¼n gücümüzle çalışacağız. Birinci görevimiz budur. Sizin bu direnmenizden sonra bu konuda en ufak bir ikircikliğe, devrimci düşünce üretme ve bunu hayata geçirmede en ufak bir tembelliğe ne kişisel ve örg¼tsel, ne de halkımızın yaşantısında yer vermemek kararındayız. Bu konudaki tavrımız, sizin bu anınızla daha da çelikleşmiştir. Anınız, ne kadar ağır bir ortamda bulunursa bulunsun, ne düşmana karşı zavallılaşan, ne de kendini abartan bir davranış örneği olarak belleğimizde yer edecektir. Direnmenizle bizlere bıraktığınız mirasın tarihiliği ortada. Bize, yüzyıllara sığabilecek bir miras bıraktınız. Bu, hiçbir küçük-burjuva ukalasının, hiçbir kendini tanımazın örtbas edemeyeceği, yine hiçbir d¼neklilięin gözden düşürmeyeceği kadar büyük bir mirastır. Direnmeniz, bizim en büyük güç kaynaklarımızdan biridir. Yalnız bir ay, bir gün için değil, yine yalnız kendi kişisel

yaşantımızda değil, bir bütün olarak halkımızın yaşantısında temel güç kaynaklarından biri haline geldiğiniz açıktır. Bize, işte bu kadar büyük bir miras bıraktınız.

Bu mirası layıkıyla değerlendirmenin zorluğu, sizde hakim olan devrimci düşünce ve pratiği geleceğe aktarabilmekten, bunun gerektirdiği gücü gösterebilmekten geçmekte ve özellikle ideolojiden pratiğe her alanda yüklü bir çalışmayı gerektirmesinden ve bunun hiç de kısa bir sürede gerçekleştirilebilecek cinsten olmamasından kaynaklanmakta, her an şurada burada yakamıza yapışabilecek talihsizliklerden duyduğumuz endişeden ileri gelmektedir.

Partili militan ve sempatizan yoldaşlar!

Mazlum yoldaşın anısına bağlı olmak, günümüzde önümüze koyduğumuz ideolojik, politik hattımızı hayata geçirmek ve her şeyden önce bunun örgütlenmesini ve eylemini gerçekleştirmekten geçecektir. Kendimizi yeni dönemin mücadele koşullarına göre hazırlarken, bundan böyle devrimci şehit yoldaşlarımızın anısına daha çok layık olunması gerektiğini ve onların, her birisinin yaşamlarından birçok dersler çıkarılması gereken büyük değerler olduklarını düşünürken en son şehitlerimiz olan Mazlum ve diğer yoldaşlarımızın yaşantısını da kendimize rehber kılacağız. Onların çeşitli alanlardaki öğretici, cesaret verici, fedakarlığa davet edici büyük yaşamlarını, önümüzdeki dönemin zorlu görevlerinin üstesinden gelmenin güçlü bir temeli haline getireceğiz. Bizi büyük bir mirasa sahip kılması nedeniyle bu temel, bir yandan mücadelemizi alabildiğine kolaylaştırırken, diğer yandan sorumluluğu ağır ve ciddi bir miras olmasından ötürü bu mirasa layık, ikirciksiz, her koşul altında yerine getirilmesi gereken bir devrimcilik türü istediğini de hiçbir zaman bilincimizden eksik etmemek zorundayız. Her hareket böyle bir mirasa sahip olamaz. Böyle bir mirası olan hareketler ise, kendilerini sürekli geliştirebilme ve yükseltme özelliğini gösterirler. Böyle şehitleri hanesine kaydedebilen hareketler, gelişmenin tohumlarını daha başlangıçta bünyelerine ekmiş sayılmaktadırlar, içinden geçtiğimiz ağır baskı ve işkence koşulları altında, bu büyük şehitlerimizin üç yıl gibi uzun bir süre, her türlü işkenceye karşı aralıksız direnmeleriyle, doruğa çıkararak göstermiş oldukları baş eğmez tavırlarını, daha gelişmiş olanaklara ve daha güçlü bir temele sahip olarak bizim haydi haydi göstereceğimiz tabiidir. Mevcut eksikliklerimizi, hatalarımızı bu temelde daha kolayca giderebileceğimiz ve gidermemiz gerektiği açıktır. Partililerin böyle yoldaşlara sahip olabilmek için kendilerini her yönleriyle gözden geçirerek, en zorlu görevlerin üstesinden gelebilecek bir yapıya ulaştırmalarından başka bir çareleri yoktur. Kaldı ki, bu sizlere şeref bahseder. Çoğunuzun yakından tanıdığı Mazlum yoldaşa layık olmanın başka bir yolu da yoktur. Tüm devrimci özelliklerini özümseyip, O'nu kişiliğinizde daha da geliştirerek zor görevlerin altından daha rahatlıkla kalkabileceğiniz ve devrimci görevlerin üzerine eskiye göre daha bir özveri, cesaret ve bilinçle yürüyeceğiniz de bir o kadar açıktır.

Yiğit Kürdistan halkı!

Aranızdan Mazlum gibi büyük bir insanı çıkardığınız için, sadece varlığınızı kanıtlamakla kalmamakta, böylesine büyük insanları bağrından çıkarabilen bir halk olarak emsali az görülen bir özelliği de bünyenizde taşıdığınızı ispatlamaktasınız. Mazlum yoldaş gökten inmedi, sizin bağrınızdan çıktı. Sahip olduğunuz bir yığın olumlu özelliği kendi kişiliğinde somutlaştırarak, böyle bir direnişçi kişiliğe

yükselebildi. Bugün dağlarda, köylerde ve kuytu köşelerdeki bir yığın insanın bağrında parça parça ve gizli duran, yoksul Kürt insanındaki mertlik, yiğitlik, dürüstlük, cesaret özelliklerinin, bir kişilikte somutlaştığında ne büyük bir güce dönüşebileceğini en açık bu

yoldaşımız kanıtlamıştır. Sizin bu özellikleriniz yoğunlaştırıldığında ve en somut ifadesi parti önderliğindeki ulusal kurtuluş cephesi olan birliğiniz yaratıldığında bu direnişçi geleneğinizin nasıl harikalar yaratabileceğinden hiç kimsenin kuşkusu yoktur. Bugün tek tek devrim şehitlerinde gözüken bu özelliklerin yarın tüm halkımızın kişiliğinin ayrılmaz bir parçası haline geleceğinden de yine kuşkumuz yoktur. Özellikle partimizin aydınlatıcı, örgütleyici ve eyleme geçirici özellikleri aranızda yaygınlaşıp mücadelesi geliştikçe, her birinizin Mazlum yoldaşın anısına yakışır bir seviyeye ulaşacağınızdan yine kuşkumuz yoktur. Yakından tanıdığımız bu yoldaşlarımızın anılan karşısında sizlerin de, bağımsızlık ve özgürlük mücadelenize daha büyük bir coşkuyla sarılacağınız, yoldaşlarımızın ideolojik, politik, örgütsel yaşamını rehber edineceğiniz ve bu temelde daha büyük bir güvenle bağrından kopan ve engin özünü temsil eden bu direnişçilerin anısına layık olarak onları tereddütsüz takip edeceğiniz kuşkusuzdur.

Sizler, böyle yoldaşlara sahip olmakla, sadece kurtuluşa duyduğunuz özlemi kanıtlamakla kalmıyor, bu konuda en güçlü dayanağa sahip olduğunuzu dosta da, düşmana da gösteriyorsunuz. Ve şuna çok iyi inanıyoruz ki, siz halkımızın bağrında bu özelliklerin milyonlarcası gizlidir. Bu yoldaşların önder kişiliğinde sınırlı olarak açığa çıkarılan bu özelliklerinizin bu temelde topyekün bir güce dönüşeceği ve düşmanın bu özellikleriniz karşısında baş egeceği kesindir. Ulusal değerlerinize kasteden, toplumsal gelişmenizi bin bir hile, düzenbazlık ve baskıyla ortadan kaldırmak durumunda olan bu düşmana karşı, sizin ancak bu temelde cevap verebileceğiniz ve gücünüzü konuşturabileceğiniz bugün daha da bir açıklık ve gerçeklik kazanmıştır. En zor ve zayıf bir dönemde direnmeye bu biçimde sahip çıkarak kendimizi ona adeta katık ederken, sizleri de birçok sıkıntının içine çektiğimizi biliyoruz. Ama bundan başka bir çaremizin olmadığı, acılarımızı şehitlerimizin anısına yaraşır, soylu ve güçlü bir direnmeye dönüştürerek mevcut durumdan kurtulabileceğimiz de bir o kadar açıktır.

Emekçi Türkiye halkı!

Doğuşlarından günümüze kadar sizlerin de başınıza bela olan, sizleri her türlü gericiliğe bulaştıran, yüzyıllardan beri sizleri kendi işgal, istila ve imha amaçları peşinde koşturan ve günü geldiğinde sizleri de en soysuzca bir baskı ve sömürüye maruz bırakan, emperyalizmin günümüzdeki en gerici özlemlerini tarihten almış oldukları gerici özelliklerle birleştiren bu faşistler çetesinin yakanıza yapışmış ellerini kırınız. Kürdistan halkının kanına elim bulaştırmış olan, halkımız üzerinde katliam ve yok etme operasyonu gerçekleştirmekle uğraşan bu caniler şebekesi, sizlerin de namusunu kirletmektedir. Sizleri, bu azgın şoven ve katliamcı emellerine, aralıksız propagandaları ve üzerinizdeki günlük baskı ve tahakkümleriyle alet etmeye çalışmaktadırlar. Sizleri her türlü özgürlükten, demokratik hak ve istemlerinizden zorla alıkoyan, işsizlik ve yoksulluk içinde kıvratan, yine sizleri emperyalizmin çıkarları doğrultusunda her türlü savaşa atmaktan çekinmeyen bu generaller güruhunu başınızdan atın. Bunlar, açlığın nedenleri, acının ve işkencenin kaynağıdır. Bunlar, emperyalizm adına en tehlikeli, en karanlık işlere atılmaktan çekinmeyecek kadar vicdansız ve zalimdirler. Bunlar, çıkartan uğruna hepinizi diyar diyar süründürecek kadar soysuz ve vatansızdırlar.

Bugün bunlar, bir yandan sizin üzerinizde, diğer yandan da Kürdistan halkı üzerinde ve sizlerin sözcüleriniz durumunda olan devrimcilere karşı katliamın, işkencelerin en iğrençlerini tezgahlarına koymuşlar, darağaçlarıyla ve katliamlarıyla her gün acılarınıza yenilerini eklemektedirler. Sizleri ve bizleri, Türk ve Kürt halklarını kendi sultaları altında,

böylesine azgın bir pota içinde her türlü haklardan mahrum bırakmak ve temsilcilerinizi yok etmekle uğraşan bu güruha karşı, sizin evladınız olan Haki Karer ve Kemal Pir gibi yüce enternasyonalistlerin ruhu ile birleşip gücünüzü göstermenin tam zamanıdır. Yüzyıllardan beri halklar arasındaki ayrılıkçılığın, şovenizmin, bölücülüğün ve her türlü eşitsizliğin gerçek kaynağı olan bunlar, günümüzde bu işi daha da derinleştirmeye çabalamaktadırlar. Tümünüzü Kürdistan halkına ve diğer bölge halklarına karşı kullanmak küstahlığında bulunan bu imhacıları yalnız bırakmalısınız. Başta Kürt halkıyla olmak üzere tüm halklarla bağımsızlık ve özgürlük temelinde daha güçlü ve gönüllü bir birliğin koşullarını yaratmak, herkesten çok sizlerin çıkarınadır ve bu mümkündür.

Bakınız, sizlerin yiğit evladı ve Kürdistan halkı ile proletaryasının seçkin önderi Kemal Pir, en azgın işkenceler altında bile bu faşist generaller güruhunun mahkemelerine karşı bu konuda nasıl haykırıyor!

Amerika uşağı bu cuntanın sizleri sürüklemek istediğı çirkin emellere alet olma yerine, Kürt halkıyla bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik temellerinde bir birlik için, ortak iktidar savaşımı ve araçlarında birleşerek, bu temelde onlara karşı güçlü ve soylu bir direnme ile

geleceği yaratalım. Her iki halkın tarihinde de uzun bir süreyi kapsayan, ama egemen sınıfların sultası tarafından dayatılmış bulunan zoraki birlik, Türk ve Kürt halklarının çıkarlarına aykırıdır. Şimdiye dek ters işletilen bu tarihsel gelişmeyi, bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik temellerinde doğrultmak ve gönüllü birliği yaratmak için güçlerimizi birleştirip, birleşik bir direnmeyle, başlattığımız süreci daha da güçlendirerek sürdürelim.

Sizlerin ve bizlerin çıkarları birdir. Bu birlik, kurtuluştaki birlikte somutlaşmalıdır. Bunun dışındaki yolları tercih etmemeliyiz. Hele hele direnme tarihlerimizin en güçlüsünü yaşadığımız 1970'ten sonraki yıllarda, Türk halkının da en soylu direnme yılları olan bu dönemdeki devrimcilerin bıraktığı mirası kendinize temel alarak, bunu bizlerin direnmesiyle birleştirip en az bizim kadar sizin de düşmanınız olan bu egemen sınıfın bir avuç katiller çetesi olan temsilcilerini yerle bir etmek üzere harekete geçmeniz, daha kanları kurumamış olan önderlerinize ve zindanlardaki evlatlarınıza layık olmanın da bir gereğidir.

İlerici insanlığa!

Bugün halkımız üzerinde, varlığımızı tümüyle tehdit eden emperyalizmin azgın bir güruhu ve diktatörlüğü hüküm sürmektedir. Bunlar, sadece baskı ve sömürüyle yetinmemekte, ulusal varlığımızı tümüyle imhadan geçirmeye çalışmaktadır. Bu, yüzyıllardan beridir kurduğu tecrit çemberine ilave olarak, günümüzde emperyalist gericiliğin tüm olanaklarını kullanıp en incsinden en kabrasına kadar tüm yok edici yöntemleri üzerimizde uygulayarak, bizi imha etmeye çalışan faşist bir yönetimdir. Bu yönetime karşı halkımız, tarihinde ender rastlanan bir direnme başlatmıştır. Halkımız bu direnmesiyle ilerici insanlığa açılmış, onunla arasında bir köprü kurmuştur. Emperyalizm ve işbirlikçi faşist generaller çetesi ise, bu köprüyü uçurmaya çalışmaktadırlar. Sizler, özgür dünyanın temsilcileri olarak buna müsaade etmemelisiniz. Sizlerin tarihindeki bağımsızlık ve özgürlük mücadeleleri bizim de mücadelemizdir. Biz, sizlerin izlediğiniz yolda yürümenin bizim de hakkımız olduğuna inanarak direnmeye girdik. Emperyalizmin bizi bu yoldan alıkoymak için, bu yönetimle uygulamaya koyduğu imhacı yöntemlere karşı sesinizi yükseltmelisiniz.

Mücadelemizi kendi mücadelenizle birleştirmekle sizlerin de kazanacağı çok şey vardır. Kürdistan halkının kendi mücadelesini çağdaş kılması ve çağdaş koşullarda sürdürmesi, emperyalizme vurulacak ölümcül darbelerinden biridir. Mücadelemiz, sizin bağımsızlık, özgürlük, sosyalizm ve barış doğrultusundaki mücadelenizin en büyük destekçilerinden birisidir. Sizlerin en sınırlı bir katkınız bile, zor dönemlerden geçmekte olan mücadelemiz için büyük önem ifade etmektedir. Halkımız, sizler gibi, çağdaş bir halk ve çağdaş bir ulus olmak istiyor. Sizinle bağımsızlık, özgürlük ve birlik temelinde, kardeş bir halk olarak yaşamak istiyor. Böylesine tarihi ve haklı bir arzuyu gerçekleştirmek için siz de elinizden geleni yapmalısınız.

Faşist generaller çetesi!

Siz, miras aldığınız egemen sınıflar tarihindeki yüzlerce yıllık gericiliğin bir gereği olarak, en gaddar, en soysuz, en kaba, ve en alçak katliamları işlemeye devam etmektesiniz. Mirasçısı olduğunuz atalarınız da yüzyıllarca bunu böyle yaptılar. Birçok halkı tarihten sildiler, birçoğunun da ulusal ve toplumsal gelişmesini

durdurdular. Ellerini sayısız insanın kanına bulaştırdılar. Sizler, bunların en son halkasını oluşturmaktasınız. Gericiliğin kudurmuş temsilcisi ABD emperyalizminin bir maşası olan sizler, kendinizi oldukça cesur saymanıza rağmen, elinizde bir avuç kemik ve deri kalan ve üç yıldan beridir hücrelerde tutulan yoldaşlarımızı, en hunharca işkencelere tabi tutarak öldürdükten sonra, vücutlarını tümünden bantlayarak, korkunçluğunuzun göstergesi olan işkence izlerini saklamaya çalışacak kadar da korkaksınız. Açıktır ki siz, bunları Türk milleti adına değil, uşaklığın bir gereği olarak emperyalizm adına yapmaktasınız. Çok iyi bildiğiniz askeri savaş kurallarına göre hareket etme gereğini dahi duymamaktasınız. İşgal, istila orduları bile, tutsak aldıkları insanları ve halkları katletmezler. Esirlerin katledilmesi, kim olursa olsun bir savaş suçudur. Ama sizler, o kadar alçaksınız ki, bu kanunları rahatlıkla göz ardı edebilmekte, savunmasız ve korumasız insanlara saldırmakta ve her gün şurada burada en iğrenç katliamlarınızı tekrar tekrar gerçekleştirebilmektesiniz. Bu değerli yoldaşlarımıza da en iğrenç ve yüz kızartıcı yöntemlerinizi uygulamaktan çekinmediniz. Halkımız sizin hakkınızda yanılmayacaktır.

Sizin, halkımızın ulusal ve toplumsal gelişmesine karşı bir kastınız vardır. Onu her zaman, katliamlarla, gelişmekten alıkoymak istediniz. Bu tarihsel eğiliminizi, günümüzde emperyalizmin en gerici eğilimi olan faşizmle birleştirerek devam ettirmek istiyorsunuz. Katliamla halkımızı ve onun gerçek sözcüleri olan direnişçileri susturup amacınıza ulaşacağınızı sanmaktasınız. Ama bu noktada yanılıyorsunuz. Halkımız geçmiş ile geleceği arasında, kendisi ile çağ arasında bir köprü kurmuştur. Bu köprüyü, hem de en soylu direniş kavgalarıyla adım adım geçmektedir. Mücadelemizin başlangıç aşamasında bile göstermiş olduğunuz tahammülsüzlük, bizi yargılama gücünü bile kendinizde göremeyişiniz, yenilginizin en açık kanıtıdır. Biz sizinle, bütünüyle savaş kurallarına göre savaşılmaktayız. En güzel şeylerini talan ettiğiniz ülkemizde siz, çorluğunuzla çocuğunuzla oldukça rahat bir yaşam sürmektesiniz. Bu azgın şiddet gösterilerinizle bizi, en yakınınızdaki bu insanlara ve sizin hizmetkarlığınızı yapmakta olan sömürgeci memurlar ve bürokratlarınıza karşı misilleme yapmaya zorluyor, buna açıkça davet ediyor, anlamsız bir şiddet ortamı içinde insanları birbirine kırdırtmak istiyorsunuz. Ama biz sizin bu alçak oyunlarınıza gelmeyeceğiz. Elimizi kadınların ve çocukların kanına bulaştırmayacağız. Aksine kendilerine karşı çok büyük bir saygısızlık içinde olduğunuz halkınızla, ortak amaçlar temelinde birleşerek, onlarla kardeşlik bağlarıyla bağlanacağız. Yine çok istediğiniz o zamansız, erken şiddet ortamlarına da girmeyeceğiz. Kendi ideolojimizin, kendi politikalarımızın kabul etmediği yöntemlerle savaşılmayacağız. Bizim bu konudaki uyanıklığımızın, sizi kahreden şeylerin basında geldiği de çok açık. Biz size, sizi en çok kahredecek bir biçimde, mücadelenin tüm yönleriyle hazırlanarak, size ölümcül darbeyi indirmenin her türlü yol ve yöntemlerini geliştirerek karşılık verdik, veriyoruz ve vermeye devam edeceğiz. **Şandan, şereften çok bahseden genareller güruhu!** Sizde zerre kadar şeref ve insan haysiyeti kalmıyorsa, tutsak aldığınız insanlara, en azından savaş esirleri muamelesi yaparsınız. Ama sizde bu güç bile yoktur. Siz şerefsizliğin ve onursuzluğun girdabında dolaşmaktasınız. Bu nedenle, tarihi gerçeklerin de ispatladığı gibi, sizinle, anladığınız bir dille hesaplaşmaktan

başka bir yol yoktur. Bize düşen ise, bunu tüm yönleriyle gerçekleştirmektir. Tüm ilerici insanlığı Türk halkını ve kendi halkımızı tüm yönleriyle sizin azgın gericiliğinize karşı dikerek, gerçek niyetlerinizi, sinsi ve katliamcı siyasetinizi hiçbir zaman unutmadan, kendimizi sonuç alıcı bir mücadele için hazırlıyoruz, hazırlamaya devam edeceğiz. CIA'nın en sinsi oyunları ile donanmış emperyalist dayanaklarınız bile, sizi, karşı karşıya bulduğunuz sondan kurtaramayacaktır. Halkların direniş kavgası, hakim sınıfların her türlü yöntemini alt edecek kadar güçlüdür. Siz, bizi halkımızdan ve ilerici insanlıktan tecrit edeceğinizi umuyordunuz. Fakat bunu başaramadınız. Biz, başta kendi halkımızla olmak üzere, Türkiye halkıyla da bağımsızlık ve özgürlük temelinde en geniş birlikleri gerçekleştirmenin programlarını hayata geçirecek araçları geliştirmeye devam ediyor, ilerici insanlıkla aramızda sağlam köprüler kuruyoruz. Bu bağlar her gün, her saat güçlenmekte, mücadelemizde akıtılan her damla kan bunu daha da gürbüzleştirmektedir. Her işkence, her baskı bizi kıvama getirmekte ve çelikleştirmektedir. Halkımız üzerinde kurmuş olduğunuz sömürgeci egemenliğinizin çağı ve onu toptan imha edebilmeniz gününü artık geçmiştir. 1980'lerde buna son bir umutla tekrar sarıldınız, ama başaramadınız; bundan sonra başarmanız ise hepten olanaksızdır.

Türkiye ve Kürdistan halklarının seçkin evlatlarına karşı işlediğiniz bu cinayetleri durdurmak zorundasınız. Durdurmamanız halinde ise hak ettiğiniz cevabı misliyle alacaksınız. Ömrünüzü uzatmak, içinde bulunduğunuz sistemin çürümüş ve çöküşe giden yapışım zorla ayakta tutmak istiyorsunuz. Varlığınızı yaşatmak için gerekirse tüm gücünüzü en uç sınırına dek kullanmakta tereddüt etmeyeceğinizi ilan etmektesiniz. Bununla siz, halkların size karşı daha erkenden ve en soylu savaşımına atılmalarına davetiye çıkarmaktan başka bir şey yapmamaktasınız. Sizler, gayet iyi bilmektesiniz ki, yaptığınız bu savaş çağrılarını, halklar kendi devrimci savaşımalarıyla mutlaka cevap vereceklerdir. Sizi layık olduğunuz yere, Diemlerin, Somoza'nın, Batista'nın yanına göndermek için, halklarımız yüzyıllardır elden bırakmadıkları direnme silahlarını, çağımıza uygun bir tarzda kullanmak üzere hazırlamakta, tüm güçleriyle nihai zafer için savaşmanın yol ve yöntemlerini geliştirmektedirler. Sizin anlayacağınız biricik dil de budur.

Newrozlar bundan sonra iki adla anılacaktır. Birincisi Demirci Kawa'yla anılan, halkımızın doğuşunu, bağımsızlık ve özgürlük doğrultusundaki ilerlemesini, bunu engellemek isteyenlere karşı soylu direnmesinin efsaneleşmesini ifade eden Newroz; ikincisi. Mazlum yoldaşımızın mücadeleye kendisini katık ettiği Newroz.

Newroz, artık yüzyıllardan beri sürüp gelen baskı ve tahakküme karşı, Mazlum yoldaşın anısıyla cevap verilen yıldönümlerinin kutlanmasına da tanık olacaktır. Newroz, bundan böyle her yıldönümünde direnmenin daha da derinleştiği ve geliştiği, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin dev boyutlara ulaştığı dönüm noktası olacaktır. Biz Mazlum yoldaşın anısını bir güne, bir aya, bir yıla sığabilecek bir anı olarak değil, halkımızın içinde bulunduğu akıl almaz kölelik sistemini parçalayıp, sınıfsız bir topluma varana dek sürececek güçlü bir miras olarak, yoldaşımızın da çok iyi ifade ettiği gibi, Onu, her yıldönümünü, diğer yıldönümlerinin temeli, bayrağı haline getirerek çağdaşlaştıracak ve kurtuluşumuzun

bir aracı haline getireceğiz. Bu anlayışla biz, sadece basit bir acınma ve yakınmayla yetinmiyoruz. Bilakis tüm şehit kahramanlarımıza olduğu gibi, sonuncu ve en güçlü halkalardan olan Mazlum yoldaşa layık olmanın biricik yönteminin de, şehit düştükleri günün anlamına uygun olarak onları asırlaştırmak, sahip oldukları ideoloji, siyaset ve eylem gücünü tüm partimize ve halkımıza özümsettirip yaygınlaştırmak ve ömrümüz yettikçe bunun için bizden beklenen katkıları gerçekleştirmek olduğunun bilincindeyiz. Bunu başardığımız oranda görevlerimizi kısmen yerine getirebildiğimizi söyleyebiliriz. Ve iyi biliyoruz ki, bunu yaratmadan, bunu gerçekleştirmeden, başka hiçbir şeyle yoldaşlarımızın anısına bağlı olduğumuzu belirtmeyeceğiz.

Kayıplarımızdan büyük acı duyuyoruz. Düşman bunu yapmakla bizi, kolumuzdan, kanadımızdan ve yüreğimizden etmeyi hedeflemiştir. Bu, bir anlamda da böyledir. Ama o, bizim yüreğimizi her zaman yenileyebileceğimizi, bundan kaynaklanan acılarımızı en güçlü direniş öğeleri haline getirerek cevap verebileceğimizi de hesaplamak zorundadır. Haki yoldaşın anısına duyduğumuz bağlılıkla gerçekleştirdiklerimizi, Mazlum yoldaşın anısı karşısında ve hem de daha gelişmiş güç ve olanaklarla bin misliyle gerçekleştireceğiz. Bunu gerçekleştirmek konusunda bugün kendimize daha çok güven duymaktayız. Ve yine bu anlayışlardı ki, ne soğukkanlılığımızı yitirerek, ne de kayıplarımızı ve halkımız ile hareketimizin içinde bulunduğu derin acıları göz ardı ederek, davaya bağlı adamlar ve militanlar için çok büyük anlamı olan bu mirasa layık olmanın hesabını yapmaktayız. Düşman, yürütmekte olduğumuz sonuç alıcı devrimci çalışmalara bir tepki olarak dayattığı bu vahşi işkence ve katliamlarla bizi yolumuzdan alıkoyabileceğini sanıyor. Partimiz, onun bu yanılgısını, ortaya çıkardığı Ulusal Kurtuluş Cephesi Programı ile ona iliklerine kadar hissettirecektir. Biz böyle katliamları yadırgamıyoruz. Bu ulusal imha siyasetine karşı öylesine özlü ve öylesine gür bir mücadele yükseliyor ki, şehitlerimizin anısı bu mücadelenin alevini daha da yükseltmekte ve kızılaştırmaktadır.

Artık bize düşen görev, şehitlerimizin kanlarıyla kazınmış oldukları yolda tüm gücümüzle yürümektir. Onlar, bağımsızlık ve özgürlük uğruna mücadelede acı çekmeyi ve ölümü kolaylaştırdılar. Bu, Onların bize yaptığı en büyük yardımdır. Biz, bundan sonra daha zahmetsizce ve daha korkusuzca yürüyecek, ölünmesi gereken yerde ölmesini bileceğiz.

-Yasasın PKK savaşçılarının direniş ruhu!

-PKK militanlarının anıları ölümsüzdür!

-Mazlum yoldaşın direniş mücadelesi yolumuzu aydınlatan sürekli bir meşaledir!

11.04.1982